Καθοδηγούμενος από τη Χείρα του Κυρίου

Οι Δύο Πίνακες του Αββακούμ

Jeff Pippenger
2012-10-16

Για εμένα είναι αρκετά δύσκολο να περάσω μέσα από οκτώ σελίδες σημειώσεων σε μια παρουσίαση περίπου μίας ώρας. Και, αν θα προσέξετε, έχουμε 20 σελίδες· έτσι, απλώς σας ενημερώνω ότι δεν προτίθεμαι να διαβάσω αυτές τις σημειώσεις. Προτίθεμαι να διαβάσω ορισμένα από αυτά τα αποσπάσματα εδώ, για εκείνους που παρακολουθούν μέσω LiveStream και μπορούν να κατεβάσουν τις σημειώσεις· και για εκείνους που τελικώς θα παρακολουθήσουν αυτό σε DVD, ώστε να το έχουν αυτό καταγεγραμμένο για τους ίδιους, εάν δεν έχουν ήδη αυτά τα άρθρα στη διάθεσή τους. Αυτό με το οποίο ασχολούμαστε είναι οι Δύο Πίνακες του Αββακούμ, και σε αυτό το σημείο το μόνο που κάνουμε είναι να προσπαθούμε να καταδείξουμε ότι η Έλεν Γουάιτ ήταν σε συμφωνία με τις αλήθειες που παριστάνονται σε αυτό το Διάγραμμα του 1843.

Οι τρεις πρώτες παρουσιάσεις που ολοκληρώσαμε χθες έδειχναν ότι η Έλλεν Γουάιτ σαφώς και ρητώς επικυρώνει ως έγκυρη την προφητεία του χρονικού διαστήματος των 2520 στο Early Writings, σελίδα 236.

Όταν μιλά για την πρώτη απογοήτευση του Μαρτίου του 1844, λέει ότι μετά την απογοήτευση οι Μιλλεριτές συνέχισαν να μελετούν τη Βίβλο και ανακάλυψαν ότι τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία που τους είχαν οδηγήσει να προβλέψουν το 1843 για το 2520, το 2300 και το 1335, αυτά τα ίδια στοιχεία αναγνωρίστηκαν τότε στο 1844, ώστε να αποδειχθεί ότι αυτές οι προφητικές περίοδοι έληγαν το 1844. Και εξετάσαμε πώς οι μόνες προφητικές περίοδοι για τις οποίες θα μπορούσε να μιλά είναι αυτές οι δύο [αναφερόμενη στο 2520 και στο 2300 του Διαγράμματος του 1843], όχι το 1335. Το 1335 άρχισε στη χρονική περίοδο μ.Χ.· έληξε το 1843. Επομένως, θέτει την έγκρισή της πάνω στην κατανόηση του 2520 και της προφητείας των 2300 ετών.

Και κατόπιν συνέχισε λέγοντας ότι, κατά τη διάρκεια εκείνης της χρονικής περιόδου, καθώς άρχισαν να αποδεικνύουν ότι τρεις χρονικές προφητείες έληγαν το 1844, αυτό ήταν που προκάλεσε τον διωγμό ο οποίος έδιωξε τους Μιλλερίτες από την εκκλησία. Επομένως, δεν είναι σύμπτωση ότι εδώ, στο τέλος του κόσμου, άνδρες και γυναίκες διώκονται στην Αντβεντιστική Εκκλησία επειδή παρουσιάζουν τις πληροφορίες για το γιατί το 2520 έληξε το 1844.

Καθοδηγούμενος από τη Χείρα του Κυρίου

Λοιπόν, τώρα προχωρούμε σε ένα άλλο θέμα, αυτό εδώ ακριβώς [αναφερόμενος στο AD508 στον Πίνακα του 1843]. Θα διαπιστώσετε, αν δεν έχετε εξετάσει αυτούς τους Πίνακες, ότι η Αδελφή White λέγει για αυτόν τον Πίνακα του 1843: «Είδα ότι ο Κύριος καθοδήγησε σε αυτόν τον Πίνακα», και λέγει για αυτόν τον Πίνακα του 1850 ότι ο Θεός ήταν στην έκδοση αυτού του Πίνακα. Επομένως, μας έχει πει ότι ο Θεός συμμετείχε στην παραγωγή και των δύο αυτών

Πινάκων, και ο τρόπος με τον οποίο είναι διαρθρωμένοι ήταν από ανθρώπινη άποψη σκόπιμος. Οι Μιλλερίτες το έκαναν επί τούτου, αλλά ήταν σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού.

Εδώ επάνω, από το 677 π.Χ. έως εκείνο που πίστευαν, το 1843 μ.Χ., αυτή είναι η στήλη [αναφερόμενος στη δεύτερη στήλη δεξιά από τα αριστερά στον Πίνακα του 1843] που ορίζει το 2520, το οποίο αρχίζει το 677 π.Χ. και εκείνοι νόμιζαν ότι τελείωνε το 1843 μ.Χ.

Και διατήρησαν αυτή τη γλαφυρή απεικόνιση στο Διάγραμμα του 1850, από εδώ [αναφερόμενος στην τρίτη στήλη από τα αριστερά] 677 π.Χ. έως εδώ, 1844 μ.Χ. Αυτή είναι η στήλη των 2520 που υπάρχει και στα δύο Διαγράμματα.

Και ακριβώς στο μέσον αυτών των στηλών βρίσκεται ο σταυρός, και στις δύο περιπτώσεις.

Και ακριβώς κάτω από τον σταυρό βρίσκεται η αναφορά στο Καθημερινό. Και το σύμβολο του Καθημερινού, του Παγανισμού, η ρίζα της παγανιστικής θρησκείας, είναι η αυτοεξύψωση· και εδώ μπορείτε να διακρίνετε το χέρι του Κυρίου σε αυτό, όχι κατ' ανάγκην το ανθρώπινο χέρι και στα δύο αυτά διαγράμματα.

Για να αφαιρεθεί από εσάς και από εμένα, ή από οποιονδήποτε, η αυτοεξύψωσή μας, πρέπει να έλθουμε στους πρόποδες του σταυρού, όπως απεικονίζεται και στα δύο αυτά Διαγράμματα. Το μάθημα αυτό εικονογραφείται.

Και, βεβαίως, όταν μιλούμε για τις στήλες του 2520 με τον σταυρό στο μέσον, γνωρίζουμε ότι, σε εκπλήρωση του Δανιήλ 9, όταν ο Χριστός ήλθε για να βεβαιώσει τη διαθήκη με πολλούς για μία εβδομάδα, εκείνη η μία εβδομάδα ισοδυναμεί με 2520 ημέρες, και στο μέσον εκείνης της εβδομάδας σταυρώθηκε. Έτσι, στο μέσον αυτών των στηλών σε καθένα από αυτά τα Διαγράμματα βλέπουμε τον σταυρό, και αυτά υποδηλώνουν τις 2520 ημέρες κατά τις οποίες ο Χριστός βεβαίωσε τη διαθήκη με πολλούς.

Λοιπόν, τώρα πρόκειται να εξετάσουμε το «Καθημερινό» και την επιδοκιμασία της Ellen White γι' αυτό.

> Στις 23 Σεπτεμβρίου, ο Κύριος μού έδειξε ότι είχε εκτείνει το χέρι Του εκ δευτέρου για να ανακτήσει το υπόλοιπο του λαού Του, και ότι οι προσπάθειες πρέπει να διπλασιαστούν σε αυτόν τον καιρό της συνάξεως. Κατά τη διασπορά, ο Ισραήλ επλήγη και κατασπαράχθηκε, αλλά τώρα, στον καιρό της συνάξεως, ο Θεός θα θεραπεύσει και θα επιδέσει τον λαό Του. Κατά τη διασπορά, οι προσπάθειες που καταβάλλονταν για τη διάδοση της αλήθειας είχαν πολύ μικρό αποτέλεσμα, κατόρθωναν ελάχιστα ή και τίποτε· αλλά κατά τη σύναξη, όταν ο Θεός έχει θέσει το χέρι Του για να συνάξει τον λαό Του, οι προσπάθειες για τη διάδοση της αλήθειας θα έχουν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Όλοι πρέπει να είναι ενωμένοι και ζηλωτές στο έργο. Είδα ότι ήταν εσφαλμένο να αναφέρονται κάποιοι στη διασπορά για παραδείγματα που θα μας καθοδηγούσαν τώρα, κατά τη σύναξη· διότι, αν ο Θεός δεν επρόκειτο να κάνει περισσότερα για εμάς τώρα απ' όσα έκανε τότε, ο Ισραήλ δεν θα συναγόταν ποτέ. Έχω δει ότι ο πίνακας του 1843 κατευθύνθηκε από το χέρι του Κυρίου, και ότι δεν θα έπρεπε να μεταβληθεί· ότι οι αριθμοί ήσαν όπως Εκείνος τους ήθελε· ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και έκρυψε ένα σφάλμα σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μην μπορεί να το δει, έως

ότου το χέρι Του αποσύρθηκε.

Τότε είδα, σε σχέση με το «παντοτινόν» (Δανιήλ 8:12), ότι η λέξη «θυσία» προστέθηκε από την ανθρώπινη σοφία και δεν ανήκει στο κείμενο, και ότι ο Κύριος έδωσε την ορθή κατανόηση αυτού σε εκείνους που διακήρυξαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι στην ορθή κατανόηση του «παντοτινού»· αλλά στη σύγχυση από το 1844 και έπειτα, έχουν υιοθετηθεί άλλες απόψεις, και ακολούθησαν σκότος και σύγχυση. Ο χρόνος δεν υπήρξε δοκιμασία από το 1844, και δεν θα είναι ποτέ πλέον δοκιμασία.

Ο Κύριος μού έδειξε ότι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου πρέπει να προχωρήσει και να κηρυχθεί στα διασκορπισμένα τέκνα του Κυρίου, αλλά δεν πρέπει να εξαρτηθεί από χρόνο. Είδα ότι μερικοί αποκτούσαν έναν ψευδή ενθουσιασμό, που προερχόταν από το κήρυγμα περί χρόνου· όμως το μήνυμα του τρίτου αγγέλου είναι ισχυρότερο απ' όσο μπορεί να είναι ο χρόνος. Είδα ότι το μήνυμα αυτό μπορεί να σταθεί επάνω στο δικό του θεμέλιο και δεν έχει ανάγκη από χρόνο για να ενισχυθεί· και ότι θα προχωρήσει με κραταιά δύναμη και θα επιτελέσει το έργο του, και θα συντμηθεί εν δικαιοσύνη.

«Κατόπιν η προσοχή μου στράφηκε σε μερικούς που βρίσκονται μέσα στο μεγάλο σφάλμα να πιστεύουν ότι είναι καθήκον τους να μεταβούν στην Παλαιά Ιερουσαλήμ, και νομίζουν ότι έχουν εκεί κάποιο έργο να επιτελέσουν πριν έρθει ο Κύριος. Μια τέτοια άποψη είναι εκ φύσεως ικανή να αποσπάσει τον νου και το ενδιαφέρον από το παρόν έργο του Κυρίου, υπό το μήνυμα του τρίτου αγγέλου· διότι όσοι νομίζουν ότι πρέπει ακόμη να μεταβούν στην Ιερουσαλήμ θα έχουν εκεί στραμμένο τον νου τους, και τα μέσα τους θα παρακρατούνται από την υπόθεση της παρούσας αλήθειας, για να μεταφέρουν εκεί τους εαυτούς τους και άλλους. Είδα ότι μια τέτοια αποστολή δεν θα επιτελούσε κανένα πραγματικό καλό, ότι θα χρειαζόταν πολύς χρόνος για να κάμει έστω και ελάχιστους από τους Ιουδαίους να πιστέψουν ακόμη και στην πρώτη έλευση του Χριστού, πόσο μάλλον να πιστέψουν στη δεύτερη έλευσή Του. Είδα ότι ο Σατανάς είχε πλανήσει βαθιά μερικούς σε αυτό το ζήτημα και ότι ψυχές ολόγυρά τους, σε αυτή τη χώρα, θα μπορούσαν να βοηθηθούν από αυτούς και να οδηγηθούν να τηρούν τις εντολές του Θεού, αλλά εκείνοι τις εγκατέλειπαν να απολεσθούν. Είδα επίσης ότι η Παλαιά Ιερουσαλήμ ουδέποτε θα ανοικοδομείτο· και ότι ο Σατανάς κατέβαλλε κάθε δυνατή προσπάθεια για να οδηγήσει τώρα, στον καιρό της συνάξεως, τον νου των τέκνων του Κυρίου προς αυτά τα πράγματα, ώστε να τους εμποδίσει να ρίξουν ολόκληρο το ενδιαφέρον τους στο παρόν έργο του Κυρίου και να τους κάνει να αμελήσουν την αναγκαία προετοιμασία για την ημέρα του Κυρίου». Early Writings, 74–76.

Μερικά πράγματα τα οποία πρόκειται να δείξουμε είναι τα εξής: έχουμε ένα απόσπασμα από το Early Writings, σελίδα 74. Έχουμε ασχοληθεί με αυτό και προηγουμένως. Με πολλά από αυτά τα ζητήματα που θα εξετάσουμε στην παρούσα παρουσίαση έχουμε ασχοληθεί και στο παρελθόν· όμως, οι περισσότεροι από εμάς δεν κατανοούμε ότι αυτό το απόσπασμα στο Early Writings πέρασε μέσα από μια εξέλιξη. Όπως υπάρχει στο βιβλίο Early Writings, κάποιοι άνθρωποι θα χρησιμοποιήσουν ό,τι βρίσκεται στο Early Writings για να παρερμηνεύσουν την αλήθεια. Αλλά, αν επιστρέψετε στα πρωτότυπα έγγραφα-πηγές, η λογική πάνω στην οποία στηρίζουν την παρερμήνευση της αλήθειας απομακρύνεται.

Λοιπόν, υπάρχουν πολλά που μπορούν να ειπωθούν γι' αυτό. Θα επισημάνω μόνον δύο σημεία, επειδή εδώ ασχολούμαστε με το «Καθημερινόν». Αλλά, σε αυτό το απόσπασμα από τα Early Writings, θα ήθελα να προσέξετε τις δύο πρώτες ακριβώς σκέψεις, 23 Σεπτεμβρίου.

Εντάξει. Η 23η Σεπτεμβρίου, εάν δεν είστε εξοικειωμένοι με αυτήν, μπορείτε να σημειώσετε εκεί το 1850· 23 Σεπτεμβρίου 1850. Αυτό επηρεάζει την ορθή κατανόηση του «Καθημερινού».

Το τέλος της πρώτης παραγράφου αποτελεί μια δήλωση με την οποία έχουμε ήδη ασχοληθεί εδώ τις τελευταίες λίγες ημέρες: «Είδα ότι το διάγραμμα του 1843 είχε καθοδηγηθεί από το χέρι του Κυρίου και ότι δεν έπρεπε να αλλοιωθεί· ότι οι αριθμοί ήσαν όπως Αυτός τους ήθελε· ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και έκρυψε ένα λάθος σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μη μπορεί να το δει έως ότου το χέρι Του αποσυρθεί.»

Η δεύτερη παράγραφος λέει: «Τότε είδα σε σχέση με το —καθημερινόν" (Δανιήλ 8:12) . . . .» Τώρα, θέλω απλώς να το καταχωρίσετε στη μνήμη σας—θα το εξετάσουμε αυτό αναμφίβολα αργότερα, αν είναι το θέλημα του Κυρίου—όταν το Καθημερινόν παριστάνεται στον Χάρτη του 1843, ακριβώς εδώ, λέει: «η αφαίρεσις του καθημερινού»· λέει: «Daniel 12:11 and 12.» Στον Χάρτη του 1850, όταν πραγματεύεται το Καθημερινόν, λέει: «ειδωλολατρική κυριαρχία ή όταν αφαιρεθή το καθημερινόν, Daniel 11:31.» Έτσι, σε αυτούς τους δύο Χάρτες, η έμφαση που προσδιορίζουν από το Daniel 11:31 και το Daniel 12:11 είναι η αφαίρεσις του Καθημερινού. Εντάξει;

> Καὶ στὸ Δανιήλ 11:31 καὶ στὸ Δανιήλ 12:11, ἡ ἑβραϊκὴ λέξη ποὺ μεταφράζεται ὡς «ἀφαιρέω» εἶναι sur, καὶ σημαίνει «ἀφαιρέω»· σημαίνει «ἀπομακρύνω».

Αλλά, στο Δανιήλ 8, στο εδάφιο 11, όπου λέγει ότι το Καθημερινό αφαιρείται, πρόκειται για διαφορετική εβραϊκή λέξη. Είναι το rum, και σημαίνει «να υψώνω και να εξυψώνω».

Ἐπομένως, ὁ William Miller ἐχρησιμοποιοῦσε τὸ Cruden's Concordance, καὶ τὸ Cruden's Concordance δὲν σᾶς παρέχει καμία διορατικότητα ὅσον ἀφορᾷ τὰ Ἑβραϊκὰ ἢ τὰ Ἑλληνικά. Ἔτσι, ὁ Κύριος κατηύθυνε τοὺς Μιλλερίτας· διότι, ἀπὸ τὰ τρία σημεῖα ὅπου γίνεται ἀναφορὰ στὸ «Καθημερινόν» στὸ Βιβλίο τοῦ Δανιήλ, στὸ 8ο κεφάλαιο τοῦ Δανιήλ, στὸ 11ο κεφάλαιο τοῦ Δανιήλ καὶ στὸ 12ο κεφάλαιο τοῦ Δανιήλ, στὰ κεφάλαια 11 καὶ 12 τὰ Ἑβραϊκὰ ποὺ μεταφράζονται «ἀφαιρεθῇ» σημαίνουν «ἀφαιρῶ». Καὶ αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐτόνιζαν σὲ αὐτοὺς τοὺς Πίνακες, ὅτι, ὅταν ὁ Παγανισμὸς ἀφηρέθη, τότε θὰ ἄρχιζαν οἱ προφητεῖες τῶν 1290 καὶ τῶν 1335.

Αλλά, στο Δανιήλ 8, όταν αφαιρείται το «Καθημερινόν», δεν γίνεται λόγος περί απομακρύνσεως· γίνεται λόγος περί του ότι η θρησκεία του παγανισμού ανυψώνεται και εξυψώνεται. Επομένως, οι Μιλλερίτες το κατανόησαν ορθώς. Αναφέρθηκαν στα δύο κεφάλαια του Δανιήλ στα οποία γίνεται λόγος για την αφαίρεση του «Καθημερινού».

Αλλά εδώ στα *Early Writings*, και καθώς επιστρέφουμε στις πρωτότυπες πηγές των εγγράφων, πρόκειται να δείτε σε αυτό το κεφάλαιο ότι αρχικά αυτή η αναφορά στο Δανιήλ 8:12 δεν βρίσκεται εκεί. Δεν γνωρίζω αν η Έλεν Ουάιτ τούς είπε να το συμπεριλάβουν εκεί το 1882, όταν τύπωσαν τα *Early Writings*, ή αν το πρόσθεσε κάποιος από τους επιμελητές. Δεν απειλούμαι από αυτό, διότι

εδώ δεν γίνεται λόγος για την αφαίρεση.

Λέγει στη δεύτερη παράγραφο: «Κατόπιν είδα, σχετικά με το “παντοτινό” (Δανιήλ 8:12), ότι η λέξη “θυσία” προσετέθη από την ανθρώπινη σοφία και δεν ανήκει στο κείμενο, και ότι ο Κύριος έδωσε τη σωστή κατανόηση αυτού σε εκείνους που εκήρυξαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως».

Τώρα, πριν από μερικά χρόνια, είχαμε μια συνάντηση στη Γερμανία με μερικούς από τους εξέχοντες ποιμένες και μερικούς από τους διδασκάλους των θεολογικών σεμιναρίων της Γερμανίας, όπου εγώ παρουσίασα και εκείνοι εκσφενδόνισαν τις πέτρες τους εναντίον αυτού του μηνύματος.

Και υπήρχε εκεί ένας ποιμένας από την Ιταλία, και προέβαλε ένα από τα ανόητα επιχειρήματα σχετικά με αυτό το εδάφιο. Και αυτό που είπε ήταν—και υπάρχουν αρκετά ανόητα επιχειρήματα σχετικά με το «Καθημερινό», ώστε να βρίσκετε αυτό το ανόητο επιχείρημα να χρησιμοποιείται συχνά, και θα το καταχωρίσουμε εδώ στα πρακτικά. Λέγει: «Τότε είδα, σε σχέση με το —daily’ (Daniel 8:12), ότι η λέξη —sacrifice’ προστέθηκε από την ανθρώπινη σοφία και δεν ανήκει στο κείμενο, και ότι ο Κύριος έδωσε τη σωστή κατανόηση αυτού σε εκείνους που διακήρυξαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως». Εδώ είναι το ανόητο επιχείρημα: Λέγουν ότι η Ellen White δεν υποστηρίζει εδώ το «Καθημερινό»· υποστηρίζει την κατανόηση των Πρωτοπόρων ότι η λέξη sacrifice προστέθηκε από ανθρώπινη σοφία και δεν ανήκει στο κείμενο. Εντάξει; Λοιπόν, αυτός ο Ιταλός ποιμένας προβάλλει αυτό το επιχείρημα.

Και είπα: «Λοιπόν, εξηγήστε μου την επόμενη πρόταση, Πάστορα».

Η επόμενη πρόταση λέει: «Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι στη σωστή άποψη περί του —daily“· . . . .» Αυτό δεν αφορά τη σωστή άποψη ότι η λέξη sacrifice προστέθηκε από ανθρώπινη σοφία. Η Έλλεν Ουάιτ εδώ—and this is a hard one, this is a hard one for these people that are refusing to hear and are refusing to see in Adventism today. Αυτή η παράγραφος, πιθανότατα περισσότεροι θεολόγοι έχουν χάσει τη σωτηρία τους εξαιτίας αυτής της παραγράφου παρά εξαιτίας οποιασδήποτε άλλης παραγράφου στο Πνεύμα της Προφητείας. Δεν υπερβάλλω· νομίζω ότι αυτό είναι πιθανότατα ακριβές.

Στις αρχές του 20ού αιώνα, όταν η ψευδής άποψη περί του «Καθημερινού» εισαγόταν στον Αντβεντισμό, όλοι όσοι αντιμάχονταν επ’ αυτού, και από τις δύο πλευρές του ζητήματος, γνώριζαν ότι αγωνίζονταν σχετικά με αυτή την παράγραφο. Όταν ο Stephen Haskell ανέλαβε να υπερασπιστεί την άποψη των Πρωτοπόρων ότι το «Καθημερινό» ήταν ο Πααganισμός, τι έκανε; Επανεξέδωσε αυτό το Διάγραμμα του 1843 και τοποθέτησε αυτή την παράγραφο στο κάτω μέρος. Επομένως, αυτή η παράγραφος αποτελεί το επίκεντρο της διαμάχης, και εδώ είναι όπου πάρα πολλοί άνδρες έπεσαν πάνω στα ίδια τους τα ξίφη και πέθαναν.

Έτσι, στο ελάχιστο επίπεδο αυτού που θέλω να δείτε εδώ, επειδή υπάρχουν άνθρωποι όπως προσφάτως ο Steve Wohlberg των White Horse Ministries, ο οποίος έχει εναντιωθεί σε αυτό το μήνυμα. Και ένα από τα επιχειρήματά του είναι: «Λοιπόν, η Ellen White δεν είχε ποτέ κάποια θέση σχετικά με το “Daily”, άρα ούτε εγώ χρειάζεται να έχω», πράγμα που ήταν απλώς μια απολύτως ανόητη θέση. Αλλά, ακόμη κι αν του παραχωρήσουμε την πιθανότητα ότι η Ellen White

δεν είχε θέση επ’ αυτού, τι λέγει σε αυτό το απόσπασμα; Λέγει ότι οι Πρωτοπόροι είχαν τη σωστή άποψη γι’ αυτό. Ακόμη κι αν δεν γνώριζε τι ήταν, εδώ λέγει ότι υπάρχει μία σωστή άποψη, πράγμα που σημαίνει ότι υπάρχει και λανθασμένη άποψη, ίσως και περισσότερες από μία λανθασμένες απόψεις.

Έχετε ανθρώπους όπως ο Vance Ferrell. Ο Vance Ferrell· οι άνθρωποι έχουν εμπιστοσύνη στις προφητικές ερμηνείες του Vance Ferrell, και δεν γνωρίζω γιατί. Ο Vance Ferrell δεν είναι ο μόνος, αλλά είναι ένας από εκείνους που λέγουν ότι το «Καθημερινόν» αντιπροσωπεύει τόσο τον Παγανισμό όσο και τη διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο. Εντάξει; Λέγει ότι αυτό το σύμβολο αντιπροσωπεύει τον Σατανά και τον Χριστό.

Τι είδους διάκριση ασκείται με αυτού του είδους τη συλλογιστική;

Εντάξει, Αδελφή Γουάιτ, ανεξάρτητα από το τι αντιπροσωπεύει εδώ το «Καθημερινόν», εκείνη λέει ότι υπάρχει μία ορθή άποψη. Επομένως, μπορούμε τουλάχιστον να συμφωνήσουμε με αυτή την προκείμενη θέση εδώ, σωστά;

> Τότε είδα, σε σχέση με το «καθημερινόν» (Daniel 8:12), ότι η λέξη «θυσία» προστέθηκε από την ανθρώπινη σοφία και δεν ανήκει στο κείμενο, και ότι ο Κύριος έδωσε τη σωστή κατανόηση αυτού σε εκείνους που διακήρυξαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι ως προς τη σωστή άποψη περί του «καθημερινού»· αλλά μέσα στη σύγχυση μετά το 1844, έχουν υιοθετηθεί άλλες απόψεις,»

Αυτό είπα στον Ιταλό ποιμένα. Είπα: «Εντάξει. Μπορείτε να μου δώσετε κάποιες ιστορικές αναφορές όπου, μετά το 1844, υιοθετήθηκαν άλλες απόψεις σχετικά με τη λέξη “sacrifice”;»

Και κατά κάποιον τρόπο υπαναχώρησε από αυτό σε αυτό το σημείο.

Από το 1844 έχουν υιοθετηθεί και άλλες απόψεις περί του «Διαρκούς», και τι έχουν παραγάγει; Σκότος και σύγχυση.

Υπογραμμίστε το «σκότος και σύγχυση», διότι όταν η Αδελφή White μιλά περαιτέρω για το Ημερήσιον, μιλά για σκότος και σύγχυση, και πρόκειται να σας δείξουμε μερικά από αυτά σήμερα το πρωί.

Η υιοθέτηση εσφαλμένης άποψης περί του «Διαρκούς» γεννά σκότος και σύγχυση.

«Ο χρόνος δεν έχει αποτελέσει δοκιμασία από το 1844, και δεν θα αποτελέσει ποτέ ξανά δοκιμασία.»

Έτσι, σε σχέση με το «Καθημερινόν» που βλέπετε εδώ, ιδού το επιχείρημα. Ιδού το επιχείρημα σήμερα· ιδού το επιχείρημα που εισήχθη από τον υιό της Έλλεν Γουάιτ. Εισήχθη από άλλους, αλλά εκείνος είναι αυτός που το κατέγραψε στην ιστορική παράδοση του Αντβεντισμού. Είναι το εξής: όταν διαβάζετε αυτό το απόσπασμα, εκείνο που χρειάζεται να κατανοήσετε είναι το πλαίσιο του καθορισμού χρόνου.

—«Άλλες απόψεις έχουν υιοθετηθεί»,—σχετικά με το «Καθημερινόν»,—«και επακολούθησαν σκότος και σύγχυσις. Ο χρόνος δεν υπήρξε δοκιμή από το 1844, και δεν θα είναι ποτέ πλέον δοκιμή.»

Ο Κύριος μού έδειξε ότι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου πρέπει να πορευθεί και να κηρυχθεί προς τα διασκορπισμένα τέκνα του Κυρίου, αλλά δεν πρέπει να εξαρτάται από χρόνο.

Βλέπετε γιατί ο Ουίλλυ Ουάιτ λέγει ότι χρειάζεται να δούμε το πλαίσιο του καθορισμού χρόνου;

Ομιλεί περί της συγχύσεως που προκάλεσαν οι εσφαλμένες αντιλήψεις περί του «Καθημερινού»· ο χρόνος δεν υπήρξε δοκιμή· και έπειτα υπάρχει μία παράγραφος περί του καθορισμού χρόνου.

Εντάξει, αυτό είναι που πρέπει να κατανοήσετε: Αυτή η παράγραφος σχετικά με τον καθορισμό χρόνου δεν βρισκόταν στο πρωτότυπο έγγραφο της πηγής· και η δήλωση ότι ο χρόνος δεν υπήρξε δοκιμασία, αυτή η πρόταση έχει αλλοιωθεί. Παραποιεί την αρχική σκέψη της Έλεν Ουάιτ. Εκείνη δεν συνέδεσε τίποτε σχετικό με τον καθορισμό χρόνου με το Καθημερινό. Αυτό είναι που θέλουμε να εξετάσουμε αυτό το πρωί.

Λοιπόν, όπως είπα, δεν πρόκειται να διαβάσουμε όλες αυτές τις σελίδες. Απλώς θα φροντίσω να τις έχετε στην κατοχή σας, ώστε να μπορείτε να εξετάσετε όσα λέω· διότι, ως ανθρώπινο ον, υπάρχει το ενδεχόμενο να σας παραπλανώ.

Άρθουρ Γουάιτ—«Το Πλαίσιο του Καθορισμού Χρόνου»

Οι υποστηρικτές της παλαιάς απόψεως υποστήριζαν ότι η διατύπωση αυτής της δήλωσης [Early Writings, 74–75.] έθετε την επιδοκιμασία του Ουρανού επί της απόψεως περί του «παντοτεινού», όπως αυτή υποστηρίχθηκε από τον Μίλλερ και αργότερα επαναλήφθηκε από τον Ουρία Σμιθ.

Ο Άρθουρ Γουάιτ, ο υιός του Γουίλλυ Γουάιτ, στο εξάτομο έργο του σχετικά με την ιστορία της Έλεν Γουάιτ, αναφερόμενος στη θέση του πατέρα του, η οποία απέρριπτε την ορθή άποψη περί του «Καθημερινού», λέγει, στο EGW, τόμος 6, στη σελίδα 252,

«Οι υποστηρικτές της παλαιάς απόψεως»—ότι το «Καθημερινόν» αντιπροσώπευε τον Παγανισμό—«υποστήριζαν ότι η διατύπωση αυτής της δηλώσεως [Early Writings, 74–75.] έθετε την επιδοκιμασία του Ουρανού επί της απόψεως περί του καθημερινού την οποία υποστήριζε ο Miller και την οποία αργότερα επανέλαβε ο Uriah Smith.»

Εάν ο Άρθουρ Ουάιτ επρόκειτο να είναι γνήσιος, ακριβής ιστορικός, γνωρίζετε τι θα είχε πει εκεί; Θα είχε απλώς προσθέσει μία λέξη εκεί· αλλά ο Άρθουρ Ουάιτ, εδώ έχασε το νόημα. Θα είχε πει: «Οι υποστηρικτές της παλαιάς απόψεως υποστήριζαν [ορθώς] ότι η διατύπωση αυτής της δηλώσεως, —υποστήριζαν ότι η διατύπωση αυτής της δηλώσεως [Early Writings, 74-75.],— έθετε την επικύρωση του Ουρανού επί της απόψεως περί του “daily”, όπως την υποστήριζε ο Μίλλερ και όπως αργότερα επανέλαβε ο Ουρία Σμιθ.»

Αλλά δεν το διατυπώνει εκεί ορθώς. Απλώς λέγει αυτό που εκείνοι υποστηρίζουν, σαν να υπήρχε η πιθανότητα να υποστήριζαν εσφαλμένη θέση. Αλλά δεν συνέβαινε αυτό· είχαν τη σωστή θέση.

—«Οι υποστηρικτές της νέας άποψης»—ο πατέρας του, ο Willy, ο A. G. Daniells, ο W. W. Prescott, και δεν θα επεκταθώ τώρα επ' αυτού—«υποστήριζαν ότι η δήλωση πρέπει να εκληφθεί μέσα στο συμφραζόμενό της — το συμφραζόμενο του καθορισμού χρόνου».

Μόλις σας παραθέσαμε το επιχείρημά τους στο Early Writings, σελίδα 74.

—«Οι υποστηρικτές της νέας άποψης υποστήριζαν ότι η δήλωση έπρεπε να ληφθεί μέσα στο συμφραζόμενό της—το συμφραζόμενο του καθορισμού χρόνου. Οι επανειλημμένες δηλώσεις της Ellen White ότι "I have no light on the point" (Letter 226, 1908) και "I am unable to define clearly the points that are questioned" (Letter 250, 1908), καθώς και η αδυναμία της να προβεί σε οριστική δήλωση όταν το ζήτημα της τέθηκε επιτακτικά, φαίνονταν να υποστηρίζουν το συμπέρασμά τους. Ήταν επίσης πεπεισμένοι ότι τα μηνύματα που δόθηκαν μέσω της Ellen White δεν θα έρχονταν σε σύγκρουση με τα σαφώς εδραιωμένα γεγονότα της ιστορίας.» Arthur White, EGW, τόμος 6, 252.

Η Πρωτότυπη Έκδοση—Review and Herald, 1 Νοεμβρίου 1850

Και το Early Writings, στη σελίδα 74, πότε εκτυπώθηκε; Το 1882· το βιβλίο Early Writings εκτυπώθηκε το 1882.

Αλλ' εκεί όπου αρχικώς βρίσκεται το απόσπασμα των Early Writings που εξετάζουμε είναι στο Review and Herald, 1 Νοεμβρίου 1850, και το έχετε αυτό στις σημειώσεις σας. Και αποτελείται από αρκετές παραγράφους, και, όπως είπα, δεν πρόκειται να τις διαβάσουμε όλες.

Βλέπουμε τέσσερις παραγράφους στη σελίδα 2, έπειτα τέσσερις παραγράφους στη σελίδα 3:

> «Αγαπητοί Αδελφοί και Αδελφές, επιθυμώ να σας δώσω ένα σύντομο περίγραμμα εκείνου που ο Κύριος μού έδειξε προσφάτως σε όραμα. Μου εδείχθη η ωραιότητα του Ιησού και η αγάπη που έχουν οι άγγελοι ο ένας προς τον άλλον. Είπε ο άγγελος—Δεν δύνασθε να ιδείτε την αγάπη τους;—ακολουθείτε αυτήν. Έτσι ακριβώς ο λαός του Θεού πρέπει να αγαπά ο ένας τον άλλον. Καλύτερα μάλιστα ας πέφτει η μομφή επάνω σου παρά επάνω σε αδελφό. Είδα ότι το μήνυμα—«πωλήσατε τα υπάρχοντά σας και δώσατε ελεημοσύνην»—δεν είχε δοθεί από μερικούς στο καθαρό του φως· ότι ο αληθινός σκοπός των λόγων του Σωτήρος μας δεν είχε παρουσιασθεί σαφώς. Είδα ότι ο σκοπός της πωλήσεως δεν ήταν να δίδεται σε εκείνους που είναι ικανοί να εργάζονται και να συντηρούν τον εαυτό τους, αλλά να διαδίδεται η αλήθεια. Είναι αμαρτία να υποστηρίζονται και να ενθαρρύνονται στην αργία εκείνοι που είναι ικανοί να εργάζονται. Μερικοί υπήρξαν ζηλωταί να παρευρίσκονται σε όλες τις συναθροίσεις· όχι για να δοξάζουν τον Θεό, αλλά για τους—«άρτους και τα ιχθύδια». Οι τοιούτοι θα ήταν πολύ καλύτερα να βρίσκονται στο σπίτι εργαζόμενοι με τα χέρια τους, «το αγαθόν», ώστε να προμηθεύουν τις ανάγκες των οικογενειών τους και να έχουν κάτι να δίδουν προς στήριξη της πολυτίμου υποθέσεως της παρούσης αληθείας.»
>
> Μερικοί, είδα, είχαν σφάλει προσευχόμενοι για να θεραπευθούν οι ασθενείς ενώπιον απίστων. Εάν κάποιος μεταξύ ημών είναι ασθενής και προσκαλεί τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας να προσευχηθούν επ' αυτόν, σύμφωνα με το Ιακώβου 5:14, 15, οφείλομεν να ακολουθούμε το παράδειγμα του Ιησού. Αυτός έβγαλε τους απίστους έξω από το δωμάτιο, και κατόπιν

θεράπευσε τον ασθενή· έτσι και ημείς πρέπει να επιζητούμε να χωριζόμαστε από την απιστία εκείνων που δεν έχουν πίστη, όταν προσευχόμαστε για τους ασθενείς μεταξύ ημών.

Τότε η προσοχή μου στράφηκε πάλι στον καιρό κατά τον οποίο ο Ιησούς πήρε τους μαθητές του ιδιαιτέρως, σε ένα ανώγειο, και πρώτα ένιψε τα πόδια τους, και έπειτα τους έδωσε να φάγουν από τον άρτο τον τεθραυσμένο, για να παριστάνει το συντετριμμένο σώμα του, και από τον χυμό της αμπέλου, για να παριστάνει το εκχυθέν αίμα του. Είδα ότι όλοι πρέπει να πράττουν αυτά με επίγνωση και κατανόηση, και να ακολουθούν το παράδειγμα του Ιησού σε αυτά τα πράγματα, και όταν επιτελούν αυτές τις τελετές, να είναι όσο το δυνατόν περισσότερο χωρισμένοι από τους απίστους.

Τότε μου εδείχθη ότι οι επτά τελευταίες πληγές θα εκχυθούν, αφού ο Ιησούς εξέλθει από το Αγιαστήριο. Είπε ο άγγελος—Είναι η οργή του Θεού και του Αρνίου που επιφέρει την καταστροφή ή τον θάνατο των ασεβών. Με τη φωνή του Θεού οι άγιοι θα είναι ισχυροί και φοβεροί ως στράτευμα με σημαίες· αλλά τότε δεν θα εκτελέσουν την γεγραμμένη κρίση. Η εκτέλεση της κρίσεως θα γίνει κατά το τέλος των 1000 ετών.

«Αφού οι άγιοι μεταβληθούν σε αθανασία, και αρπαχθούν μαζί, και λάβουν τις άρπες τους, τα στέμματά τους κτλ., και εισέλθουν στην Αγία Πόλη, ο Ιησούς και οι άγιοι κάθονται σε κρίση. Τα βιβλία ανοίγονται, το βιβλίο της ζωής και το βιβλίο του θανάτου· το βιβλίο της ζωής περιέχει τα αγαθά έργα των αγίων, και το βιβλίο του θανάτου περιέχει τα πονηρά έργα των ασεβών. Τα βιβλία αυτά συγκρίθηκαν με το Βιβλίο του Νόμου, τη Βίβλο, και σύμφωνα με αυτό κρίθηκαν. Οι άγιοι, σε ενότητα με τον Ιησού, εκφέρουν την κρίση τους επάνω στους νεκρούς ασεβείς. Ιδού! είπε ο άγγελος, οι άγιοι κάθονται σε κρίση, σε ενότητα με τον Ιησού, και αποδίδουν στον καθένα από τους ασεβείς σύμφωνα με τα έργα που έγιναν δια του σώματος, και σημειώνεται δίπλα στα ονόματά τους ό,τι πρέπει να λάβουν κατά την εκτέλεση της κρίσεως. Αυτό, είδα, ήταν το έργο των αγίων με τον Ιησού, στην Αγία Πόλη, προτού αυτή κατεβεί στη γη, κατά τη διάρκεια των 1000 ετών. Κατόπιν, στο τέλος των 1000 ετών, ο Ιησούς, και οι άγγελοι, και όλοι οι άγιοι μαζί του, αφήνουν την Αγία Πόλη, και ενώ αυτός κατεβαίνει μαζί τους προς τη γη, οι νεκροί ασεβείς ανασταίνονται, και τότε αυτοί ακριβώς οι άνδρες που —τον εξεκέντησαν,— όταν αναστηθούν, θα τον δουν από μακριά μέσα σε όλη του τη δόξα, με τους αγγέλους και τους αγίους μαζί του, και θα θρηνήσουν εξαιτίας του. Θα δουν τα ίχνη των ήλων στα χέρια του και στα πόδια του, και το σημείο όπου έμπηξαν τη λόγχη στην πλευρά του. Τα ίχνη των ήλων και της λόγχης θα είναι τότε η δόξα του. Στο τέλος των 1000 ετών είναι που ο Ιησούς στέκεται επάνω στο Όρος των Ελαιών, και το όρος σχίζεται στα δύο, και γίνεται μια απέραντη πεδιάδα, και εκείνοι που φεύγουν εκείνον τον καιρό είναι οι ασεβείς, που μόλις έχουν αναστηθεί. Τότε η Αγία Πόλη κατεβαίνει και εγκαθίσταται στην πεδιάδα.»

Τότε ο Σατανάς εμποτίζει με το πνεύμα του τους ασεβείς που έχουν αναστηθεί. Τους κολακεύει λέγοντάς τους ότι ο στρατός μέσα στην Πόλη είναι μικρός, ενώ ο δικός του στρατός είναι μεγάλος, και ότι μπορούν να υπερνικήσουν τους αγίους και να καταλάβουν την Πόλη. Ενώ ο Σατανάς συνάθροιζε τον στρατό του, οι άγιοι βρίσκονταν μέσα στην Πόλη, ατενίζοντας την ωραιότητα και τη δόξα του Παραδείσου του Θεού. Ο Ιησούς ήταν επικεφαλής τους, οδηγώντας τους. Ξαφνικά ο γλυκύς Σωτήρας έφυγε από ανάμεσά μας· αλλά σύντομα ακούσαμε τη γλυκιά φωνή του να λέγει: «Δεῦτε, οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου,

κληρονομήσατε τὴν βασιλείαν τὴν ἡτοιμασμένην δι’ ὑμᾶς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου». Συγκεντρωθήκαμε γύρω από τον Ιησού, και ακριβώς καθώς έκλεινε τις πύλες της Πόλεως, εκφωνήθηκε η κατάρα εναντίον των ασεβών. Οι πύλες έκλεισαν. Τότε οι άγιοι χρησιμοποίησαν τις πτέρυγές τους και ανέβηκαν στην κορυφή του τείχους της Πόλεως. Και ο Ιησούς ήταν μαζί τους· ο στέφανός του έλαμπε λαμπρός και ένδοξος. Ήταν στέφανος μέσα σε στέφανο, επτά στον αριθμό. Οι στέφανοι των αγίων ήταν από καθαρότατο χρυσό, στολισμένοι με αστέρες. Τα πρόσωπά τους έλαμπαν από δόξα, διότι ήσαν η ακριβής εικόνα του Ιησού· και καθώς ανέρχονταν και κινούνταν όλοι μαζί προς την κορυφή της Πόλεως, καταλήφθηκα από έκσταση ενώπιον του θεάματος.

Τότε οι ασεβείς είδαν τι είχαν χάσει· και πυρ εξεπνεύσθη από τον Θεό επ’ αυτούς και τους κατέφαγε. Αυτή ήταν η Εκτέλεση της Κρίσεως. Τότε οι ασεβείς έλαβαν σύμφωνα με όσα οι άγιοι, σε ενότητα με τον Ιησού, είχαν αποδώσει εις αυτούς κατά τη διάρκεια των 1000 ετών. Το ίδιο πυρ από τον Θεό, που κατέφαγε τους ασεβείς, εξάγνισε ολόκληρη τη γη. Τα συντετριμμένα, τραχέα όρη ετήκοντο από σφοδρό καύμα, και η ατμόσφαιρα επίσης, και όλη η καλαμιά κατεναλώθη. Τότε η κληρονομία μας ανοίχθηκε εμπρός μας, ένδοξη και ωραία, και κληρονομήσαμε ολόκληρη τη γη, ανακαινισμένη. Όλοι αναβοήσαμε με δυνατή φωνή: Δόξα, Αλληλούια.

Είδα επίσης ότι οι ποιμένες πρέπει να συμβουλεύονται εκείνους προς τους οποίους έχουν βάσιμους λόγους να τρέφουν εμπιστοσύνη, εκείνους που έχουν σταθεί μέσα σε όλα τα αγγέλματα και είναι σταθεροί σε όλη την παρούσα αλήθεια, προτού υποστηρίξουν οποιοδήποτε νέο και σημαντικό σημείο, το οποίο ενδέχεται να νομίζουν ότι υποστηρίζεται από τη Βίβλο. Τότε οι ποιμένες θα είναι τελείως ενωμένοι, και η ενότητα των ποιμένων θα γίνεται αισθητή από την εκκλησία. Είδα ότι μια τέτοια πορεία θα απέτρεπε ολέθριους διχασμούς, και τότε δεν θα υπήρχε κίνδυνος να διαιρεθεί το πολύτιμο ποίμνιο και να διασκορπιστούν τα πρόβατα, χωρίς ποιμένα.»—

Και κατόπιν καταλήγει με ακόμη πέντε παραγράφους, τις οποίες έχω θέσει μέσα σε ένα πλαίσιο για σας, διότι αυτές οι πέντε παράγραφοι από το άρθρο είναι εκείνες που τελικώς θα περιληφθούν στα Early Writings. Γι’ αυτό οι τελευταίες αυτές πέντε παράγραφοι περιβάλλονται από το πλαίσιο.

«Την 23ην Σεπτεμβρίου, ο Κύριος μού έδειξε ότι είχε εκτείνει την χείρα αυτού εκ δευτέρου διά να ανακτήσει το υπόλοιπον του λαού αυτού, και ότι αι προσπάθειαι έπρεπε να διπλασιασθούν εν τω καιρώ τούτω της συνάξεως. Εν τω καιρώ του διασκορπισμού ο Ισραήλ επατάχθη και διεσπάσθη· αλλ’ ήδη, εν τω καιρώ της συνάξεως, ο Θεός θέλει ιατρεύσει και επιδέσει τον λαόν αυτού. Εν τω διασκορπισμώ, αι προσπάθειαι αι γενόμεναι προς διάδοσιν της αληθείας είχον ελάχιστον αποτέλεσμα, επέτυχον ολίγα ή ουδέν· αλλ’ εν τω καιρώ της συνάξεως, όταν ο Θεός έθεσε την χείρα αυτού διά να συνάξει τον λαόν αυτού, αι προσπάθειαι προς διάδοσιν της αληθείας θέλουσιν έχει το προωρισμένον αυτών αποτέλεσμα. Πάντες πρέπει να είναι ηνωμένοι και ζηλωταί εν τω έργω. Είδον ότι ήτο αισχύνη δι’ οιονδήποτε να αναφέρηται εις τον διασκορπισμόν προς άντλησιν παραδειγμάτων διά να κυβερνώμεθα τώρα εν τη συνάξει· διότι, εάν ο Θεός δεν πράξη περισσότερα δι’ ημάς τώρα παρ’ όσα έπραξε τότε, ο Ισραήλ ουδέποτε θέλει συναχθή. Είναι εξ ίσου αναγκαίον να δημοσιεύηται η αλήθεια εις έντυπον, καθώς και να κηρύττηται.»

«Ο Κύριος μού έδειξε ότι το διάγραμμα του 1843 είχε κατευθυνθεί από το χέρι Του και ότι κανένα μέρος του δεν έπρεπε να μεταβληθεί· ότι οι αριθμοί ήταν όπως τους ήθελε. Ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και έκρυβε ένα λάθος σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μη μπορεί να το δει, έως ότου αποσύρθηκε το χέρι Του.

Τότε είδα, σε σχέση με το «Καθημερινόν», ότι η λέξη «θυσία» προστέθηκε από την ανθρώπινη σοφία και δεν ανήκει στο κείμενο· και ότι ο Κύριος έδωσε την ορθή αντίληψη περί αυτού σε εκείνους που έδωσαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι ως προς την ορθή αντίληψη του «Καθημερινού»· αλλά από το 1844, μέσα στη σύγχυση, έχουν υιοθετηθεί άλλες απόψεις, και ακολούθησαν σκότος και σύγχυση.

Ο Κύριος μού έδειξε ότι ο χρόνος δεν είχε αποτελέσει δοκιμασία από το 1844, και ότι ο χρόνος δεν θα αποτελέσει ποτέ ξανά δοκιμασία.

Κατόπιν, η προσοχή μου στράφηκε σε μερικούς που βρίσκονται στη μεγάλη πλάνη, ότι οι άγιοι πρόκειται ακόμη να μεταβούν στην Παλαιά Ιερουσαλήμ κτλ., πριν έλθει ο Κύριος. Μια τέτοια αντίληψη είναι υπολογισμένη να αποσπάσει τον νου και το ενδιαφέρον από το παρόν έργο του Θεού, υπό το άγγελμα του τρίτου αγγέλου· διότι, εάν πρόκειται να μεταβούμε στην Ιερουσαλήμ, τότε ο νους μας φυσικά θα είναι εκεί, και τα μέσα μας θα παρακρατηθούν από άλλες χρήσεις, για να μεταφερθούν οι άγιοι στην Ιερουσαλήμ. Είδα ότι ο λόγος για τον οποίο αφέθηκαν να περιπέσουν σε αυτή τη μεγάλη πλάνη είναι ότι δεν έχουν ομολογήσει και εγκαταλείψει τις πλάνες τους, στις οποίες βρίσκονταν επί σειρά ετών στο παρελθόν.» Review and Herald, 1 Νοεμβρίου 1850.

Τους βλέπετε; Ξέρετε για τι πράγμα μιλώ;

Εντάξει. Εάν προχωρήσουμε σε αυτές τις πέντε τελευταίες παραγράφους, θα δείτε ορισμένα πράγματα που είναι διαφορετικά στο πρωτότυπο από εκείνα που θα βρείτε στο Early Writings, σελίδα 74.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ: Λοιπόν, λέτε ότι αυτά μέσα στο κουτί είναι τα πρωτότυπα;

Αυτά μέσα στο πλαίσιο είναι οι τελευταίες πέντε παράγραφοι αυτού του πρωτότυπου άρθρου, και το πλαίσιο περιβάλλει αυτές ακριβώς. Αυτές οι πέντε παράγραφοι είναι εκείνες που τελικώς περιλαμβάνονται στο Early Writings, σελίδα 74.

Αλλά, πότε τυπώθηκε αυτό, πότε γράφτηκε; Νοέμβριος 1850.

Ἐπομένως, ἔχω θέσει με ἔντονα στοιχεῖα ἐκεῖνα ποὺ πρόκειται νὰ μεταβληθοῦν ἀπὸ αὐτὲς τὶς πέντε παραγράφους. Ἐπὶ τούτου πρόκειται νὰ λάβῃ χώραν μία μεταμόρφωσις· διότι, στὸ πολὺ ἐγγὺς μέλλον, τὸ 1851, πρόκειται νὰ ἐκτυπωθῇ τὸ βιβλίο A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, καὶ θὰ λάβουν αὐτὲς τὶς παραγράφους καὶ θὰ τὶς θέσουν στὸ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White. Καὶ ἀπὸ ἐδῶ [ἄρθρον στὸ Review and Herald, November 1850] ἕως τὸ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White ὑπάρχουν ὀρισμένες μικρὲς συντακτικὲς μεταβολὲς ποὺ ἔγιναν σὲ αὐτὲς τὶς πέντε παραγράφους. Καὶ ἔπειτα, ἀπὸ τὸ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G.

White τοῦ 1851 ἕως τὰ Early Writings τοῦ 1882, ὑπάρχουν ἀκόμη μερικὲς συντακτικὲς μεταβολές, καὶ αὐτὲς οἱ συντακτικὲς μεταβολὲς εἶναι ἐκεῖνες ποὺ καθιστοῦν τὰ Early Writings, σελίς 74, δυσνόητα.

Ἐπομένως, σ' αὐτές τις πέντε παραγράφους που καταλήγουν στο πρωτότυπο χειρόγραφο, στην πρώτη παράγραφο, «23 Σεπτεμβρίου, ο Κύριος μού έδειξε . . . », αυτό πρόκειται νὰ ἀλλαγῇ.

Στις επόμενες παραγράφους: «Έπειτα είδα . . .»· «Έπειτα είδα . . .»· «Ο Κύριος μού έδειξε . . .»· και «Έπειτα η προσοχή μου στράφηκε προς . . .», τα σημεία αυτά υφίστανται ορισμένες μικρές προσαρμογές.

Παρουσιάζονται Δέκα Κύριες Αλήθειες σε Δεκατρείς Παραγράφους

Αλλά, αυτό που θέλω να δείτε σε αυτές τις δεκατρείς παραγράφους από το πρωτότυπο άρθρο είναι ότι έχει παρουσιάσει δέκα κύρια σημεία.

Και τώρα θυμάμαι γιατί έχω αυτά με έντονα στοιχεία. Δεν είναι επειδή αυτά πρόκειται να αλλάξουν. Τονίζω κάτι για εσάς, αν μπορείτε να δείτε, ότι σε αυτές τις δεκατρείς παραγράφους της εδείχθη τούτο . . . , της εδείχθη τούτο . . . , της εδείχθη τούτο . . . , της εδείχθη τούτο. Και όταν της εδείχθη ένα πράγμα, αφού μας το αφηγηθεί, κατόπιν της εδείχθη κάτι που δεν συνδέεται κατ' ανάγκην με εκείνο που μόλις της είχε δειχθεί: «Μου εδείχθη τούτο . . . · μου εδείχθη τούτο . . . · μου εδείχθη τούτο . . . .»

Μπορείτε να το ελέγξετε και να το διαβάσετε οι ίδιοι, αλλά σε αυτές τις δεκατρείς παραγράφους τής αποκαλύφθηκαν δέκα κύριες αλήθειες.

Να τι της εδείχθη. Της εδείχθη σχετικά με την αγάπη του Θεού, σχετικά με προσφορές, σχετικά με προσευχή υπέρ των ασθενών, σχετικά με την τελετή της Θείας Κοινωνίας, σχετικά με τις Επτά Έσχατες Πληγές σε σύνδεση με τη Χιλιετία, σχετικά με νέο φως, σχετικά με τη συνάθροιση μετά το 1844, σχετικά με το εκδοτικό έργο, σχετικά με τον Χάρτη του 1843, σχετικά με το «Καθημερινόν», σχετικά με τον «χρόνο» ως δοκιμή, και σχετικά με προσκυνήματα στην Ιερουσαλήμ. Και, αν το διαβάσετε προσεκτικά, αυτό δεν αποτελεί ροή σκέψης. Αυτό είναι μάλλον ένα «μου εδείχθη αυτό», και εκείνη καταγράφει ό,τι της εδείχθη· και της εδείχθη κάτι που δεν είναι κατ' ανάγκην συνδεδεμένο. Πρέπει να το δείτε αυτό· διότι, καθώς αρχίζουν να συνάπτουν αυτές τις παραγράφους μεταξύ τους, αρχίζουν να δημιουργούν την εντύπωση ότι εκείνη λέγει κάτι που στην πραγματικότητα δεν είπε.

Review and Herald, 1 Νοεμβρίου 1850

Εντάξει. Προσέξτε την πρώτη παράγραφο από τις πέντε παραγράφους με τις οποίες ασχολούμαστε από τον Νοέμβριο του 1850.

> «Την 23ην Σεπτεμβρίου, ο Κύριος μού έδειξε ότι είχε εκτείνει την χείρα αυτού εκ δευτέρου διά να ανακτήσει το υπόλοιπον του λαού αυτού, και ότι αι προσπάθειαι έπρεπε να διπλασιασθούν εν τω καιρώ τούτω της συνάξεως. Εν τω καιρώ της διασποράς ο Ισραήλ επατάχθη και διεσπάσθη· αλλά τώρα, εν τω καιρώ της συνάξεως, ο Θεός θέλει ιατρεύσει και επιδέσει τον λαόν αυτού. Εν τη διασπορά, αι καταβαλλόμεναι προσπάθειαι προς διάδοσιν της

αληθείας είχαν ελάχιστον αποτέλεσμα, επέτυχαν ελάχιστα ή ουδέν· αλλ' εν τη συνάξει, όταν ο Θεός έθεσε την χείρα αυτού διά να συνάξει τον λαόν αυτού, αι προσπάθειαι προς διάδοσιν της αληθείας θέλουσιν έχει το προσδιωρισμένον αυτών αποτέλεσμα. Πάντες πρέπει να είναι ηνωμένοι και ζηλωταί εν τω έργω. Είδον ότι ήτο αισχύνη δι' οιονδήποτε να αναφέρεται εις την διασποράν προς παραδείγματα διά να κυβερνώμεθα τώρα εν τη συνάξει· διότι, εάν ο Θεός δεν κάμη περισσότερα δι' ημάς τώρα παρ' ό,τι έκαμε τότε, ο Ισραήλ ουδέποτε ήθελε συναχθή. Είναι εξ ίσου αναγκαίον να δημοσιεύεται η αλήθεια εις έντυπον, καθώς και να κηρύττεται.»—

Η τελευταία πρόταση εκείνης της παραγράφου λέγει: «Είναι εξίσου αναγκαίο η αλήθεια να δημοσιεύεται σε έντυπο, όσο και να κηρύττεται». Εντάξει. Αυτή η σκέψη πρόκειται να εγκαταλειφθεί.

Η δεύτερη παράγραφος από τις πέντε που εξετάζουμε, εκεί όπου λέγει: «Ο Κύριος μού έδειξε», βλέπετε ότι την έχω υπογραμμίσει.

—«Ο Κύριος μού έδειξε ότι ο πίνακας του 1843 είχε καταρτισθεί υπό την καθοδήγηση της χειρός Του, και ότι κανένα μέρος του δεν έπρεπε να μεταβληθεί· ότι οι αριθμοί ήσαν όπως Αυτός τους ήθελε. Ότι η χείρ Του ήτο επάνω του και έκρυπτε ένα σφάλμα σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μη δύναται να το διακρίνει, έως ότου η χείρ Του απεσύρθη.»—

Ο λόγος για τον οποίο έχω υπογραμμίσει οτιδήποτε σε αυτές τις τέσσερις παραγράφους στην κορυφή της σελίδας είναι ότι θα υποστούν συντακτικές αλλαγές όταν επανεκδοθεί στο A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White το 1851.

Εντάξει. Το «Ο Κύριος μού έδειξε» πρόκειται νὰ ἀλλαγῇ· τὸ «διὰ τῆς χειρὸς αὐτοῦ» πρόκειται νὰ ἀλλαγῇ· τὸ «ὅτι κανένα μέρος αὐτοῦ δὲν ἔπρεπε νὰ μεταβληθῇ» πρόκειται νὰ ἀλλαγῇ.

Έπειτα, στην επόμενη παράγραφο με έντονους χαρακτήρες [τέταρτη παράγραφος] στη σελίδα, αναφέρεται,

—«Ο Κύριος μού έδειξε ότι ο χρόνος δεν είχε αποτελέσει δοκιμασία από το 1844, και ότι ο χρόνος δεν θα αποτελέσει ποτέ πλέον δοκιμασία.»—

«Ο Κύριος μού έδειξε»· αυτό πρόκειται να αλλάξει. Αυτό που πρόκειται να κάνουν τον επόμενο χρόνο στο A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White είναι ότι θα λάβουν εκείνη την παράγραφο της μίας πρότασης και θα τη συνενώσουν με την προηγούμενη παράγραφο. Θα τη μετατρέψουν σε μία παράγραφο.

Αλλά, επίσης, εάν μία λέξη ή λέξεις είναι με έντονους χαρακτήρες, θα υπάρξουν και κάποιες άλλες αλλαγές στη στοιχειοθεσία· και θα σας δώσω ένα παράδειγμα αυτού που εννοώ.

Και στην τρίτη παράγραφο λέει,

—«Τότε είδα, σε σχέση με το —Καθημερινόν,' ότι η λέξη —θυσία' προστέθηκε από την ανθρώπινη σοφία και δεν ανήκει στο κείμενο· και ότι ο Κύριος έδωσε την ορθή άποψη περί αυτού σε εκείνους που έδωσαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι ως προς την ορθή άποψη του —Καθημερινού· αλλά από το

1844, μέσα στη σύγχυση, έχουν υιοθετηθεί άλλες απόψεις, και επακολούθησαν σκότος και σύγχυση.»—

Έπειτα, στην επόμενη παράγραφο με έντονους χαρακτήρες [τέταρτη παράγραφος] στη σελίδα, αναγράφεται,

«Ο Κύριος μού έδειξε ότι ο Χρόνος δεν είχε αποτελέσει δοκιμασία από το 1844, και ότι ο χρόνος δεν θα αποτελέσει ποτέ ξανά δοκιμασία.»—

«Ο Κύριος μού έδειξε», αυτό πρόκειται να αλλάξει.

Τον επόμενο χρόνο, στο έργο A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, πρόκειται να λάβουν εκείνη τη μονοπρότατη παράγραφο και να τη συγχωνεύσουν με την προηγούμενη παράγραφο. Πρόκειται να τη μετατρέψουν σε μία παράγραφο.

Και πρόκειται να αλλάξουν το «Ο Κύριος μού έδειξε» σε «Μου δείχθηκε επίσης». Εντάξει; Πρόκειται να καταστήσουν αυτές τις δύο παραγράφους μία παράγραφο, και πρόκειται να το αλλάξουν σε «Μου δείχθηκε επίσης», το 1851.

—«Έπειτα η προσοχή μου στράφηκε σε μερικούς που βρίσκονται μέσα στη μεγάλη πλάνη, ότι οι άγιοι πρόκειται ακόμη να μεταβούν στην Παλαιά Ιερουσαλήμ κτλ., πριν έλθει ο Κύριος. Μια τέτοια αντίληψη είναι κατάλληλη να αποσπάσει τον νου και το ενδιαφέρον από το παρόν έργο του Θεού, υπό το μήνυμα του τρίτου αγγέλου· διότι, αν πρόκειται να μεταβούμε στην Ιερουσαλήμ, τότε ο νους μας θα είναι φυσικά εκεί, και τα μέσα μας θα παρακρατηθούν από άλλες χρήσεις, για να οδηγηθούν οι άγιοι στην Ιερουσαλήμ. Είδα ότι ο λόγος για τον οποίο αφέθηκαν να περιπέσουν σε αυτή τη μεγάλη πλάνη είναι ότι δεν ομολόγησαν ούτε εγκατέλειψαν τις πλάνες τους, στις οποίες βρίσκονταν επί σειρά ετών κατά το παρελθόν». Review and Herald, November 1, 1850.

Αλλά, όταν φθάνετε στα Early Writings, γνωρίζετε τι κάνουν; Παραλείπουν το «Μου εδείχθη επίσης», όπου στα Early Writings, σε αυτή τη μία παράγραφο, πρόκειται να λέγει: «Όταν υπήρχε ενότητα πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι επί της ορθής απόψεως περί του “Daily”, αλλά από το 1844, μέσα στη σύγχυση, άλλες απόψεις έχουν υιοθετηθεί, και σκότος και σύγχυση επηκολούθησαν.» Παρέλειψαν το «Μου εδείχθη επίσης», και η επόμενη πρόταση είναι: «ο χρόνος δεν είχε αποτελέσει δοκιμή από το 1844.» Ξαφνικά δεν γνωρίζετε ότι αυτή η σκέψη, πως ο χρόνος δεν ήταν δοκιμή, είναι ένα από τα πράγματα που της είχαν δειχθεί συγκεκριμένα. Πιστεύετε ότι αυτό ήταν μέρος του φωτός της περί του Daily, κατά το οποίο η ψευδής άποψη παρήγαγε σύγχυση.

Αυτό δεν είναι το πρωτότυπο. Έχετε το πρωτότυπο. Εξετάστε το.

Το Επόμενο Βήμα (Βήμα Δεύτερο)—1851 Σχεδίασμα της Χριστιανικής Εμπειρίας και Άποψης της Έλλεν Γ. Ουάιτ

Κατόπιν, κάτω από αυτό, έχετε το A Sketch of the Christian Experience and View of Ellen G. White, τυπωμένο το 1851· και έχετε τις αναλύσεις των αλλαγών που έλαβαν χώρα, και υπάρχει μία πολύ, πολύ σημαντική αλλαγή.

«Την 23η Σεπτεμβρίου ο Κύριος μού έδειξε [παλαιότερα—«έδειξεν»] ότι είχε εκτείνει το χέρι του για δεύτερη φορά, για να ανακτήσει το υπόλοιπο του λαού του, και ότι οι προσπάθειες έπρεπε να διπλασιασθούν σε αυτόν τον καιρό της συνάξεως. Κατά τη διασπορά, ο Ισραήλ εκτυπήθη και διεσπάσθη· τώρα όμως, στον καιρό της συνάξεως, ο Θεός θα ιατρεύσει και θα επιδέσει τον λαό του. Κατά τη διασπορά, οι προσπάθειες που καταβάλλονταν για τη διάδοση της αληθείας είχαν ελάχιστο αποτέλεσμα, επέτυχαν ελάχιστα ή και τίποτε· αλλά κατά τη σύναξη, όταν ο Θεός έθεσε το χέρι του για να συνάξει τον λαό του, οι προσπάθειες για τη διάδοση της αληθείας θα έχουν το προορισμένο αποτέλεσμα. Όλοι πρέπει να είναι ενωμένοι και ζηλωτές στο έργο. Είδα ότι ήταν εσφαλμένο να αναφέρονται κάποιοι στη διασπορά για παραδείγματα που θα μας κυβερνούν τώρα, κατά τη σύναξη· διότι, εάν ο Θεός δεν κάνει περισσότερα για εμάς τώρα απ' ό,τι έκανε τότε, ο Ισραήλ ουδέποτε θα συναχθεί. [Αφαιρέθηκε: Είναι εξίσου αναγκαίο να δημοσιεύεται η αλήθεια σε εφημερίδα, όσο και να κηρύττεται.] [Οι παράγραφοι συνενώθηκαν] Έχω δει [παλαιότερα—«ο Κύριος μού έδειξε»] ότι ο χάρτης του 1843 κατευθύνθηκε από το χέρι του Κυρίου, [παλαιότερα—«από το χέρι Του»] και ότι δεν πρέπει να αλλοιωθεί· [παλαιότερα—«κανένα μέρος του δεν πρέπει να αλλοιωθεί»] ότι οι αριθμοί ήταν όπως εκείνος ήθελε να είναι. Ότι το χέρι του ήταν επάνω του και απέκρυπτε ένα σφάλμα σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μη δύναται να το δει, έως ότου το χέρι του απομακρυνθεί.»

Τότε είδα, σε σχέση με το «Καθημερινόν», ότι η λέξη «θυσία» προστέθηκε από τη σοφία του ανθρώπου και δεν ανήκει στο κείμενο· και ότι ο Κύριος έδωσε τη σωστή κατανόηση αυτού σε εκείνους που διακήρυξαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι ως προς τη σωστή άποψη περί του «Καθημερινού»· αλλά από το 1844 και έπειτα, μέσα στη σύγχυση, έχουν υιοθετηθεί άλλες απόψεις, και επακολούθησαν σκότος και σύγχυση. [Παράγραφοι συνενωμένες] Είδα επίσης [Παλαιότερα—«ο Κύριος μου έδειξε»] ότι ο χρόνος δεν είχε αποτελέσει δοκιμασία από το 1844, και ότι ο χρόνος δεν θα αποτελέσει ποτέ πλέον δοκιμασία.] A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Χρόνος που δεν συνδέεται με το Μήνυμα του Τρίτου Αγγέλου

Η Ellen White είχε ένα διαφορετικό όραμα από εκείνο το όραμα που τελικά κατέληξε στα Early Writings. Είχε αρκετά οράματα· όμως, είχε ένα όραμα στο οποίο της ειπώθηκε κάτι· της ειπώθηκε μία παράγραφος, και την κατέγραψε.

«Ο Κύριος μού έδειξε ότι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου πρέπει να εξέλθει και να κηρυχθεί στα διασκορπισμένα τέκνα του Κυρίου, και ότι δεν πρέπει να εξαρτηθεί από χρόνο· διότι ο χρόνος δεν θα αποτελέσει ποτέ ξανά δοκιμασία. Είδα ότι μερικοί αποκτούσαν έναν ψευδή ενθουσιασμό, που προερχόταν από το κήρυγμα περί χρόνου· ότι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου ήταν ισχυρότερο απ' όσο μπορεί να είναι ο χρόνος. Είδα ότι το μήνυμα αυτό μπορεί να σταθεί πάνω στο ίδιο του το θεμέλιο, και ότι δεν έχει ανάγκη από χρόνο για να ενισχυθεί, και ότι θα προχωρήσει με ισχυρή δύναμη και θα επιτελέσει το έργο του, και θα συντμηθεί εν δικαιοσύνῃ.» A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

Για ποιο πράγμα μιλά εκεί; Ότι δεν πρέπει ποτέ πλέον να συνδέσουμε το Μήνυμα του Τρίτου Αγγέλου με χρόνο, σωστά;

Αμήν; Είστε μαζί μου;

Πού το βρίσκετε αυτό; Πού βρίσκεται;

ΑΠΟ ΤΟ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ: (Καμία απάντηση.)

ΑΠΟ ΤΟ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ: Σκιαγράφηση της Χριστιανικής Εμπειρίας και Αντιλήψεων.

Σχεδίασμα της Χριστιανικής Εμπειρίας και των Απόψεων της Ellen G. White, σελίδα 48, σελίδα 48.

Εντάξει. Πού βρίσκουμε το απόσπασμα που εξετάζουμε, το οποίο προέρχεται από το Review and Herald, Νοέμβριος 1850· πού βρίσκεται αυτό στο A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White; Λοιπόν, βρίσκεται, αν ανατρέξετε προς τα πίσω στις σημειώσεις σας, στο A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, σελίδα 61 και σελίδα 62.

Έχετε ένα όραμα στο A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, το οποίο καταγράφεται στη σελίδα 48· έπειτα έχετε το όραμα που τελικώς πρόκειται να περιληφθεί στα Early Writings, στις σελίδες 61 και 62. Χωρίζονται μεταξύ τους από 13 ή 14 σελίδες, σωστά;

Και τι πρόκειται να κάνουν όταν φθάσουν στα Early Writings; Θα πάρουν αυτή την παράγραφο από τη σελίδα 48 και θα την παρεμβάλουν αμέσως μετά τη δήλωσή της ότι ο χρόνος δεν αποτελεί πλέον δοκιμασία. Θα ενώσουν δύο οράματα.

Κατανοείτε αυτό που εννοώ;

ΑΝΔΡΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ: Ναι.

Καταλαβαίνετε τι εννοώ;

ΑΤΟΜΟ ΠΡΟΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΑΠΕΥΘΥΝΕΤΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ: (Επιβεβαίωση.)

Εντάξει, διότι είστε εκείνος για τον οποίο διακρίνω λιγότερη επιβεβαίωση.

Το Τελευταίο Βήμα (Βήμα Τρίτο)—Πρώιμα Γραπτά του 1882

Εντάξει. Τώρα, επιστρέφω στη σελίδα 6 των σημειώσεών σας· και τώρα έχετε πάλι τα Early Writings.

> «23 Σεπτεμβρίου, . . . Είδα ότι το διάγραμμα του 1843 είχε καθοδηγηθεί από το χέρι του Κυρίου και ότι δεν έπρεπε να μεταβληθεί· ότι οι αριθμοί ήσαν όπως Αυτός τους ήθελε· ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και απέκρυπτε ένα σφάλμα σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μη δύναται να το διακρίνει, έως ότου αποσύρθηκε το χέρι Του.
>
> Τότε είδα σχετικά με το «καθημερινόν» (Δανιήλ 8:12) ότι η λέξη «θυσία» προστέθηκε από τη σοφία του ανθρώπου και δεν ανήκει στο κείμενο, και ότι ο Κύριος έδωσε την ορθή κατανόησή του σε εκείνους που διακήρυξαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι ως προς την ορθή κατανόηση του «καθημερινού»· αλλά μέσα στη σύγχυση μετά το 1844, υιοθετήθηκαν άλλες απόψεις, και

> ακολούθησαν σκότος και σύγχυση. Ο χρόνος δεν υπήρξε δοκιμασία από το 1844, και δεν θα είναι ποτέ πλέον δοκιμασία.
>
> Ο Κύριος μού έδειξε ότι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου πρέπει να προχωρήσει και να κηρυχθεί στα διεσκορπισμένα τέκνα του Κυρίου, αλλά δεν πρέπει να εξαρτηθεί από χρόνους. Είδα ότι μερικοί αποκτούσαν έναν ψευδή ενθουσιασμό, που προερχόταν από το κήρυγμα περί χρόνων· όμως το μήνυμα του τρίτου αγγέλου είναι ισχυρότερο απ' όσο μπορεί να είναι ο χρόνος. Είδα ότι το μήνυμα αυτό μπορεί να σταθεί επάνω στο δικό του θεμέλιο και δεν έχει ανάγκη από χρόνο για να ενισχυθεί· και ότι θα προχωρήσει με κραταιά δύναμη, θα επιτελέσει το έργο του, και θα συντελεστεί εν δικαιοσύνῃ.
>
> «Τότε η προσοχή μου στράφηκε σε μερικούς που βρίσκονται μέσα στη μεγάλη πλάνη να πιστεύουν ότι είναι καθήκον τους να μεταβούν στην Παλαιά Ιερουσαλήμ . . .» Early Writings, 74-76.

Και ο λόγος που αυτό είναι με έντονα στοιχεία είναι ότι αυτή είναι η παράγραφος εδώ όπου λέγει: «... Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι στην ορθή άποψη περί του "καθημερινού"· αλλά μέσα στη σύγχυση από το 1844 και έπειτα, έχουν υιοθετηθεί άλλες απόψεις, και ακολούθησαν σκότος και σύγχυση. Ο χρόνος δεν υπήρξε δοκιμασία από το 1844, και δεν θα είναι ποτέ πλέον δοκιμασία.» Πρέπει να θυμάστε ότι αρχικά, στην πρώτη καταγραφή αυτής της οράσεώς της, είπε: «Μου εδείχθη ότι ο χρόνος δεν υπήρξε δοκιμασία από το 1844», και αυτό αποτελούσε διαφορετική παράγραφο. Είχε φροντίσει να υπάρχει διάκριση μεταξύ εκείνου που της είχε δειχθεί σχετικά με το Καθημερινό και εκείνου που της είχε δειχθεί σχετικά με το ότι ο χρόνος ήταν δοκιμασία· και ότι η επόμενη παράγραφος, η οποία ομιλεί περί του ότι δεν υπάρχει κανένας συνδεόμενος χρόνος με το Μήνυμα του Τρίτου Αγγέλου, δεν υπήρχε στην αρχική όραση. Ήταν στη σελίδα 48 του Life Sketches, όχι στις σελίδες 61 και 62.

Αλλά, όταν φθάνετε στα Πρώιμα Γραπτά το 1882, τα συνέθεσαν μαζί· και, επομένως, όταν φθάνετε στη δεκαετία του 1930 και απομακρύνεστε προς βαθύ σκότος μέσα στον Αντβεντισμό, και ο Ουίλλι Ουάιτ λέει ότι, όταν μελετάτε το Διαπαντός, πρέπει να το μελετάτε μέσα στο χρονικό του πλαίσιο—«Συγγνώμη, Ουίλλι, η δική σου ευθύνη ήταν να είσαι εκείνος που θα έδινε το ακριβές ιστορικό υπόμνημα του Πνεύματος της Προφητείας. Εσύ έπρεπε να είσαι εκείνος που θα υπερασπιζόταν το Πνεύμα της Προφητείας. Και στην παρουσίασή σου των Πρώιμων Γραπτών, σελίδα 75, παραγνώρισες τις πρωτότυπες πηγές, και εκείνες οι πρωτότυπες πηγές λέγουν ότι, όταν προέβαλες το επιχείρημα πως το Διαπαντός πρέπει να εξετάζεται μέσα στο χρονικό του πλαίσιο στα Πρώιμα Γραπτά, 74, αυτό είναι απολύτως αναληθές.»—Είναι αναληθές! Δεν μπορεί να στηριχθεί από το υπόμνημα του Πνεύματος της Προφητείας. Δεν μπορεί να στηριχθεί από την ιστορία εκείνης της χρονικής περιόδου.

Εντάξει. Στο σημείο 1, η αδελφή White λέει ότι υπάρχει ορθή άποψη περί του «Καθημερινού», στα Early Writings, 74. Το κύριο επιχείρημα που προβάλλεται αργότερα στην ιστορία είναι ότι, όταν μελετάτε εκείνο το χωρίο στα Early Writings, 74, πρέπει να το τοποθετήσετε στο πλαίσιο του καθορισμού χρόνου. Το επιχείρημα αυτό είναι ψευδές· δεν είναι έγκυρο!

Έτσι, τώρα περιοριζόμαστε απλώς στη θέση ότι υπάρχει μία ορθή άποψη περί τοῦ Ἡμερησίου. Εντάξει; Όμως, πρόκειται νὰ ἐξετάσουμε ἀκόμη μία σκέψη ἀπὸ αὐτὴν τὴν παράγραφο.

Λέγει: «23 Σεπτεμβρίου, ο Κύριος μού έδειξε . . . .» 23 Σεπτεμβρίου, πότε; Το 1850: «23 Σεπτεμβρίου 1850, ο Κύριος μού έδειξε.»

Τι της έδειξε;

Λοιπόν, ένα από τα πράγματα που της έδειξε ήταν ότι από το 1844 έχουν υιοθετηθεί και άλλες απόψεις σχετικά με το «Καθημερινό».

«Στις 23 Σεπτεμβρίου 1850 ο Κύριος μού έδειξε . . . . Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι στη σωστή κατανόηση του «Καθημερινού»· αλλά από το 1844, μέσα στη σύγχυση, έχουν υιοθετηθεί άλλες απόψεις, και ακολούθησαν σκότος και σύγχυση. The Review and Herald, Νοέμβριος 1850.»

Μάρτιος 1850 Η «Καθημερινή» είναι το Επίγειο Αγιαστήριο

Έτσι, στο κάτω μέρος της σελίδας 6 υπάρχει μία παράγραφος που προέρχεται από το Review and Herald του Μαρτίου 1850, και είναι ένα άρθρο του David Arnold.

> «Βλέπει [ο Δανιήλ] επίσης την ίδια καταπιεστική δύναμη — να υψώνεται εναντίον του Άρχοντος των αρχόντων· θέτοντας έτσι τέλος στη νομιμότητα όλων των καθημερινών θυσιών που θεσπίστηκαν στο Σινά, ώστε να προσφέρονται καθημερινά μέχρις ότου έλθει το Σπέρμα. Εδώ ο Χριστός, η ουσία, ή η μεγάλη αντιτυπική θυσία, θανατώθηκε από τους Ρωμαίους στρατιώτες. Έτσι από τη Ρώμη —η καθημερινή θυσία αφαιρέθηκε,— και ο τόπος του αγιαστηρίου του καταβλήθηκε από τον Τίτο, Ρωμαίο στρατηγό, όταν κατέστρεψε την πόλη της Ιερουσαλήμ και τον ναό του Θεού, ο οποίος περιείχε —το αγιαστήριο.' Εδώ άρχισε η εκπλήρωση της προφητικής δήλωσης του Χριστού. Και θα πέσουν με στόμα μαχαίρας και θα οδηγηθούν αιχμάλωτοι σε όλα τα έθνη, και η Ιερουσαλήμ θα καταπατείται από τα έθνη, ΜΕΧΡΙΣ ΟΤΟΥ ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΟΥΝ.' Λουκάς 21:24.» David Arnold, Review and Herald, Μάρτιος 1850, Τόμος 1, Αριθμός 8.

Σε αυτό το άρθρο ο David Arnold διδάσκει ότι το Καθημερινόν στο Βιβλίο του Δανιήλ αντιπροσωπεύει το ιουδαϊκό αγιαστήριο στην Ιερουσαλήμ, το οποίο αφαιρέθηκε από την ειδωλολατρική Ρώμη το 70 μ.Χ.

Σεπτέμβριος 1850 Η «Καθημερινή» είναι η Διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο

Τότε, τον Σεπτέμβριο του 1850, την ίδια εκείνη χρονιά —και παρεμπιπτόντως, ποιος είναι ο εκδότης του Review and Herald το 1850; Το όνομά του είναι James White.

Ο Τζέιμς Ουάιτ, λοιπόν, τον Σεπτέμβριο του 1850, δημοσιεύει ένα άρθρο του Κρόζιερ, το οποίο διδάσκει ότι το «Διαρκές» αντιπροσωπεύει τη διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο.

Τώρα, ο Ιάκωβος Ουάιτ δεν το διδάσκει αυτό άμεσα, αλλά οι άνθρωποι αντλούν εκεί το συμπέρασμα και λέγουν ότι αυτό είναι που διδάσκει. Και γιατί το λέγω αυτό; Το λέγω για τον εξής λόγο: Τον Σεπτέμβριο του 1850, η Αδελφή Ουάιτ λέγει ότι, από το 1844, άλλες απόψεις περί του

Καθημερινού έχουν υιοθετηθεί μέσα σε σκότος, και σύγχυση έχει επακολουθήσει.

Αυτές οι δύο απόψεις [Arnold και Crosier] δεν είναι η άποψη των Πρωτοπόρων ότι το Καθημερινό είναι ο Παγανισμός.

Και στη σελίδα 7 έχετε τις δύο παραγράφους από το άρθρο του Crosier, όπου συνάγει ότι το Καθημερινό είναι η διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο.

> «—Καὶ ἐρρίφθη κάτω ὁ τόπος τοῦ Ἁγιαστηρίου αὐτοῦ·» Δανιήλ 8:11. Αὕτη ἡ καταρρίψις ἔλαβε χώραν κατὰ τὰς ἡμέρας καὶ διὰ μέσου τῆς ρωμαϊκῆς ἐξουσίας· διὰ τοῦτο, τὸ Ἁγιαστήριον τοῦ χωρίου τούτου δὲν ἦτο ἡ Γῆ, οὐδὲ ἡ Παλαιστίνη, διότι ἡ μὲν πρώτη εἶχε καταρριφθῇ κατὰ τὴν πτῶσιν, πρὸ πλέον τῶν 4.000 ἐτῶν, ἡ δὲ δευτέρα κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν, πρὸ πλέον τῶν 700 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ γεγονότος τοῦ παρόντος χωρίου, καὶ οὐδεμία ἐκ τῶν δύο διὰ ρωμαϊκῆς ἐνεργείας.
>
> «Το καταρριφθέν Αγιαστήριο είναι Εκείνου εναντίον του οποίου η Ρώμη εμεγαλύνθη, ο οποίος ήταν ο Άρχων της στρατιάς, ο Ιησούς Χριστός· και ο Παύλος διδάσκει ότι το Αγιαστήριό Του είναι στον ουρανό. Πάλιν, Δανιήλ 11:30–31, —Διότι πλοία των Χιττιείμ θέλουσιν ελθεί εναντίον αυτού· διά τούτο θέλει λυπηθή και επιστρέψει και θέλει αγανακτήσει (τη ράβδο προς παίδευσιν) κατά της αγίας διαθήκης (του Χριστιανισμού), ούτω θέλει πράξει· μάλιστα θέλει επιστρέψει και συνεννοηθή με τους εγκαταλείποντας την αγίαν διαθήκην (ιερείς και επισκόπους). Και βραχίονες (πολιτικοί και θρησκευτικοί) θέλουσι σταθή υπέρ αυτού, και αυτοί (η Ρώμη και όσοι εγκαταλείπουν την αγίαν διαθήκην) θέλουσι βεβηλώσει το Αγιαστήριον της δυνάμεως'. Τι ήταν αυτό το οποίο η Ρώμη και οι αποστάτες του Χριστιανισμού θα έπρεπε από κοινού να βεβηλώσουν; Ο συνδυασμός αυτός εσχηματίσθη εναντίον της —αγίας διαθήκης', και το Αγιαστήριο εκείνης της διαθήκης ήταν εκείνο το οποίο εβεβήλωσαν· πράγμα που ηδύναντο να πράξουν, όπως και να βεβηλώσουν το όνομα του Θεού· Ιερεμίας 34:16· Ιεζεκιήλ 20· Μαλαχίας 1:7. Αυτό ήταν το ίδιο με το να βεβηλώνουν ή να βλασφημούν το όνομά Του. Υπό αυτήν την έννοια, τούτο το —πολιτικο-θρησκευτικό' θηρίο εβεβήλωσε το Αγιαστήριο, (Αποκάλυψις 13:6), και το κατέβασε από τη θέση του στον ουρανό, (Ψαλμός 102:19· Ιερεμίας 17:12· Εβραίους 8:1–2) όταν εκάλεσαν τη Ρώμη αγία πόλη, (Αποκάλυψις 21:2) και εγκατέστησαν εκεί τον Πάπα με τους τίτλους, —Κύριος Θεός ο Πάπας', —Άγιος Πατήρ', —Κεφαλή της Εκκλησίας', κτλ., και εκεί, μέσα στον παραποιημένο, —ναό του Θεού', αυτός ομολογεί ότι πράττει εκείνο το οποίο ο Ιησούς πράγματι πράττει στο Αγιαστήριό Του· 2 Θεσσαλονικείς 2:1–8. Το Αγιαστήριο έχει καταπατηθεί (Δανιήλ 8:13), όπως ακριβώς και ο Υιός του Θεού. (Εβραίους 10:29.)» O. R. L. Crosier, —Το Αγιαστήριο', Review and Herald, Σεπτέμβριος, 1850.

Η Λογική του James White

Γιατί ο James White να δημοσίευε αυτό το άρθρο, αν γνώριζε κάτι καλύτερο; Ο λόγος γι' αυτό είναι «Η Λογική του James White» στις σημειώσεις σας.

Το πρώτο πράγμα που τυπώθηκε μετά τη Μεγάλη Απογοήτευση ονομάζεται A Word to the Little Flock, και οι τρεις άνθρωποι που ήσαν συγγραφείς σε εκείνη την έκδοση ήσαν ο Ιάκωβος και η Έλεν Ουάιτ και ο Ιωσήφ Μπέιτς. Το πρώτο πράγμα που τυπώθηκε μετά τις 22 Οκτωβρίου 1844

από εκείνους τους ανθρώπους που ακολουθούσαν την οδό ήταν αυτό το άρθρο· και, σε αυτό το άρθρο, η Αδελφή Ουάιτ επικυρώνει την άποψη του Κρόζιερ, όχι την άποψή του περί του Διαρκούς, αλλά την άποψή του ότι ο Χριστός μετακινήθηκε από τα Άγια στα Άγια των Αγίων.

Προσέξτε, αυτή είναι η Αδελφή Γουάιτ. Να γιατί ο Τζέιμς Γουάιτ θα ήταν πρόθυμος να τυπώσει το άρθρο του Κρόζιερ· λέει,

Πιστεύω ότι το Αγιαστήριο, το οποίο πρόκειται να καθαρισθεί στο τέλος των 2300 ημερών, είναι ο Ναός της Νέας Ιερουσαλήμ, του οποίου λειτουργός είναι ο Χριστός.»—αυτό είναι της Ellen White—«Ο Κύριος μού έδειξε σε όραση, πριν από περισσότερο από ένα έτος, ότι ο Αδελφός Crosier είχε το αληθινό φως σχετικά με τον καθαρισμό του Αγιαστηρίου, κτλ.· και ότι ήταν το θέλημά Του να καταγράψει ο Αδελφός C. την άποψη την οποία μας παρουσίασε στο Day-Star, Extra, 7 Φεβρουαρίου 1846. Αισθάνομαι πλήρως εξουσιοδοτημένη από τον Κύριο να συστήσω εκείνο το Extra σε κάθε άγιο.

«Προσεύχομαι ώστε αυτές οι γραμμές να αποδειχθούν ευλογία για εσάς και για όλα τα αγαπητά παιδιά που ενδέχεται να τις διαβάσουν». A Word to the Little Flock, 12 Μαΐου 1847.

Έτσι, ακόμη και μέχρι σήμερα, ορισμένοι από τους σύγχρονους ιστορικούς μέσα στον Αντβεντισμό λέγουν: «Κοιτάξτε εκεί. Η Έλλεν Γουάιτ παρέχει την πλήρη και ανεπιφύλακτη έγκρισή της στο άρθρο του Crosier· και, επομένως, ό,τι είπε ο Crosier σχετικά με το "Καθημερινό", ότι δηλαδή είναι η διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο, αυτό πρέπει να είναι αληθινό». Και όταν το λέγουν αυτό, διαστρεβλώνουν την ιστορία· διότι το άρθρο του Crosier περιείχε οκτώ ενότητες και, από την πρώτη κιόλας στιγμή, οι Αντβεντιστές κατανοούσαν ότι οι τέσσερις από αυτές ήσαν πλήρες σκότος, και ουδέποτε, ποτέ, ποτέ, ανατυπώθηκαν μέσα στον Αντβεντισμό.

Ως παράδειγμα, μία από τις θέσεις του σε εκείνο το άρθρο ήταν ότι, όταν ο Ιησούς επιστρέψει, θα ακολουθήσουν χίλια χρόνια ειρήνης. Οι Αντβεντιστές δεν το πιστεύουν αυτό και ποτέ δεν το πίστεψαν. Αυτή η αντίληψη είναι μια αντίληψη την οποία ο William Miller απέρριψε και η οποία στην πραγματικότητα τοποθετεί τον William Miller στη σωστή οδό για την κατανόηση της αλήθειας. Αυτή η διδασκαλία είναι μία από τις διδασκαλίες που βρίσκονται σε άμεση αντίθεση προς τη μιλλεριτική κατανόηση.

Έτσι, όταν ο Crosier δημοσιεύει αυτό το άρθρο σε οκτώ μέρη, γνωρίζουν εξαρχής ότι τα τέσσερα από αυτά τα μέρη δεν είναι δυνατόν να ανατυπωθούν.

Αλλά ο Τζέιμς Ουάιτ τυπώνει το μέρος όπου ο Κροσιέ πράγματι συνάγει ότι το Διαπαντός είναι η διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο· όμως, πρόκειται να ανατυπώσει μόνο εκείνα τα τέσσερα μέρη. Δεν πρόκειται να ανατυπώσει τα άλλα τέσσερα. Αλλά, για να ανατυπώσει ο Τζέιμς Ουάιτ τα τέσσερα μέρη του Κροσιέ, πρέπει να τα τυπώσει σε δύο τεύχη. Έπρεπε να τα τυπώσει δύο φορές τον Σεπτέμβριο του 1850.

Δεν υπήρχε αρκετός χώρος στο Review and Herald του Σεπτεμβρίου 1850, γι' αυτό τύπωσε δύο τεύχη του Review and Herald τον Σεπτέμβριο του 1850, ώστε να μπορέσει να συμπεριλάβει ολόκληρο το άρθρο του Crosier σχετικά με τη μετακίνηση του Χριστού από τα Άγια στα Άγια των

Αγίων.

Τώρα, θα παρατηρήσετε από τον Gerard Damsteegt ότι παρέχει την ιστορική εκτίμηση πως οι Αντβεντιστές πάντοτε γνώριζαν ότι υπήρχαν μέρη των άρθρων του Crosier που ήταν εσφαλμένα και ότι δεν μπορούσαν να αναδημοσιευθούν.

«Εκείνη [η Ellen Harmon] είπε: —Ο Κύριος μού έδειξε σε όραμα, πριν από περισσότερο από ένα έτος, ότι ο Αδελφός Crosier είχε το αληθινό φως σχετικά με τον καθαρισμό του Αγιαστηρίου, κτλ.· και ότι ήταν θέλημά Του ο Αδελφός C. να καταγράψει την άποψη που μας παρουσίασε στο Day Star Extra, 7 Φεβρουαρίου 1846. Αισθάνομαι πλήρως εξουσιοδοτημένη από τον Κύριο να συστήσω εκείνο το Extra σε κάθε άγιο» (Επιστολή. E. G. White προς Curtis, Word to the Little Flock, 12). Οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας έχουν συνήθως ερμηνεύσει αυτή τη δήλωση ως σημαίνουσα ότι οι παρουσιάσεις του Crosier δεν ήταν χωρίς σφάλματα, αλλά ότι η κύρια τυπολογική του επιχειρηματολογία ήταν ορθή. Οι επανεκτυπώσεις του άρθρου παρέλειψαν τα σημεία τα οποία θεωρούσαν ανακριβή». P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Ποτέ δεν Θα Μπορούσε να Επανεκτυπώσει το Πλήρες Έγγραφό του

Τώρα, στην επόμενη σελίδα, έχετε τον W. A. Spicer να καταθέτει μαρτυρία για το ίδιο πράγμα: Πάντοτε γνώριζαν ότι τα άρθρα του Crosier περιείχαν σφάλματα, και ουδέποτε επανεξέδωσαν εκείνα τα τέσσερα τμήματα.

«Είναι λυπηρό να ειπωθεί ότι ο νεαρός Κρόζιερ περπάτησε στο φως της αλήθειας του Σαββάτου για πολύ λίγο χρόνο. Αργότερα απαρνήθηκε τη διδασκαλία περί του αγιαστηρίου, την οποία είχε βοηθήσει να εδραιωθεί. Οι πρωτοπόροι αδελφοί μας επανεξέδωσαν την έκθεσή του για το αγιαστήριο αρκετές φορές στα πρώτα τους έντυπα, αλλά ποτέ δεν μπόρεσαν να επανεκδώσουν ολόκληρο το πλήρες κείμενό του. Σε αυτό είχε προσθέσει στην έκθεση περί του αγιαστηρίου ορισμένες ιδέες για τον μέλλοντα αιώνα — ένα πρόσκαιρο χιλιετές βασίλειο, με μια ένδοξη εποχή επάνω σε αυτή τη γη κατά τη Δευτέρα Παρουσία. Αυτά τα πράγματα οι αδελφοί μας πάντοτε τα παρέλειπαν. Αυτές οι διδασκαλίες περί του μέλλοντος αιώνος ήταν τότε πανταχού διαδεδομένες. Το δόγμα αυτό δεν ταίριαζε ποτέ με το σαφώς καθορισμένο αγγελτήριο της παρουσίας· και αναμφιβόλως αυτό το προζύμι της πλάνης συνέβαλε στο να απομακρύνει τους νεότερους άνδρες από τις αλήθειες του Σαββάτου και του αγιαστηρίου. Σύντομα στράφηκε σε πικρή εναντίωση προς το πρώιμο κίνημά μας». W. A. Spicer, Review and Herald, 14 Δεκεμβρίου 1939

Το ζήτημα είναι ότι υπάρχουν σήμερα άνθρωποι οι οποίοι λαμβάνουν την έγκριση της Αδελφής White για το άρθρο του Crosier στο A Word to the Little Flock—άνθρωποι όπως ο Heidi Heikes, ο Heidi Heikes με το ανόητο βιβλίο του σχετικά με το ότι το «Καθημερινό» είναι η διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο. Αυτό είναι ένα από τα επιχειρήματά του.

Όσοι πράττουν τούτο παραβλέπουν τα ιστορικά γεγονότα. Ποτέ δεν θα μπορούσαν να επανεκδώσουν όλα τα άρθρα του Crosier. Και το να επιμένει κανείς ότι η επιδοκιμασία της Ellen White στο A Word to the Little Flock αποτελεί γενική και ανεπιφύλακτη επιδοκιμασία της θέσης του Crosier, ισοδυναμεί με το να επιμένει ότι οι Αντβεντιστές πιστεύουν πως πρόκειται να

υπάρξουν χίλια έτη ειρήνης. Είναι ανόητο επιχείρημα.

Είναι διαστρέβλωση της ιστορίας, και γίνεται για να εξαπατώνται οι άνθρωποι και να προκαλούνται σύγχυση και σκοτάδι.

Ἐπομένως, ἔχετε δύο ἱστορικοὺς, τὸν Spicer, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀποβιώσει, καὶ τὸν Damsteegt, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀκόμη ἐν ζωῇ· ἀλλὰ σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι οὔτε ὁ Spicer οὔτε ὁ Damsteegt, κανένας ἀπὸ τοὺς δύο, θὰ συμφωνοῦσε μαζί μου ὡς πρὸς ἐκεῖνα ποὺ παρουσιάζω. Ἐντάξει, δὲν θὰ συμφωνοῦσαν. Ἔτσι, ἔχετε δύο ἀντιτιθεμένους ἱστορικοὺς οἱ ὁποῖοι συμφωνοῦν μὲ αὐτὸ ποὺ σᾶς λέγω. Δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως καμία δικαιολογία γιὰ νὰ ἐκλαμβάνεται ἡ ἐπιδοκιμασία τῆς Ellen White γιὰ τὸ ἄρθρο τοῦ Crosier ὡς ἐὰν ὁλόκληρο τὸ περιεχόμενό του ἦταν τέλειο.

Η Επιθεώρηση της Έλευσης—Τόμος 1, Auburn NY, Αριθμός 3

Η Επιθεώρηση των Αντβεντιστών—Τόμος 1, Auburn, Νέα Υόρκη, Αριθμός 4

Η Επιθεώρηση της Έλευσης—Τόμος 1, Auburn NY, Ειδικός Αριθμός

Όταν ο James White άρχισε να τυπώνει το άρθρο του Crosier στον Σεπτέμβριο του 1850 στο The Review and Herald, αυτό ήταν ο Τόμος 1, Αριθμός 3.

Αλλά δεν μπόρεσε να τα συμπεριλάβει όλα στον Τόμο 1, Αριθμό 3· γι’ αυτό και ολοκλήρωσε το άρθρο στον Τόμο 1 του The Review and Herald, Αριθμό 4. Και πότε το έκανε αυτό; Τον Σεπτέμβριο του 1850.

Λοιπόν, τι συνέβη τον Σεπτέμβριο του 1850; Η Αδελφή White είχε ένα όραμα που λέει: «Στις 23 Σεπτεμβρίου 1850 ο Κύριος μού έδειξε . . . . Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι στη σωστή άποψη περί του “Καθημερινού”· αλλά από το 1844, μέσα στη σύγχυση, έχουν υιοθετηθεί άλλες απόψεις, και ακολούθησαν σκοτάδι και σύγχυση. The Review and Herald, Νοέμβριος 1850.»

Ποιος ήταν ο σύζυγός της; Ήταν ο εκδότης του The Review and Herald.

Τι, λοιπόν, έκανε όταν η σύζυγός του είπε: «Γνωρίζεις τι μόλις μου είπε ο Κύριος, Ιάκωβε; Μου ειπώθηκε ότι δεν έπρεπε να εισάγουμε απόψεις περί του Καθημερινού που αντιφάσκουν προς την κατανόηση των Πρωτοπόρων, ότι το Καθημερινό είναι ο Παγανισμός, διότι αυτό επιφέρει σκότος και σύγχυση.»

Λοιπόν, τι έκανε ο Τζέιμς Γουάιτ; Τον Σεπτέμβριο του 1850 τύπωσε ένα ακόμη Review and Herald, τρία μέσα σε έναν μήνα. Ονομάζεται Τόμος 1, Ειδική Έκδοση.

Και τι έκανε; Επανεξέδωσε το άρθρο του Crosier και αφαίρεσε όσα είπε ο Crosier για το Καθημερινόν!

Αδελφοί και Αδελφές, αυτό αποτελεί ιστορική απόδειξη ότι ο Ιάκωβος και η Έλεν Ουάιτ κατανοούσαν πως η άποψη του Κροζιέρ σχετικά με το «Καθημερινό» ήταν εσφαλμένη και ότι επέφερε σκότος και σύγχυση.

Και ποια ήταν η άποψη του Crosier σχετικά με το «Καθημερινό»; Ότι ήταν η διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο.

Έτσι, στὰ Early Writings, 74, ὅταν λέγει, «Στις 23 Σεπτεμβρίου, ὁ Κύριος μού ἔδειξε ὅτι οἱ Μιλλερίτες εἶχαν τὴ σωστὴ ἄποψη γιὰ τὸ "Daily"», τὰ ἱστορικὰ τεκμήρια εἶναι ὅτι οἱ Μιλλερίτες κατανοοῦσαν—

Τώρα, αδελφοί και αδελφές, αδελφοί και αδελφές, μη σας διαφύγει αυτό το γεγονός: Τι είναι αυτό; Τον Σεπτέμβριο του 1850 η αδελφή White λαμβάνει όραση ότι, από το 1844, είχαν υιοθετηθεί και άλλες απόψεις περί του Daily· τον Μάιο του 1850, ο Arnold παρουσιάζει το Daily ως το ιουδαϊκό αγιαστήριο· τον Σεπτέμβριο του 1850, δημοσιεύεται το πρώτο από τα δύο μέρη του άρθρου του Crosier, περιλαμβανομένης της παρουσίασής του περί του Daily ως της διακονίας του Χριστού στο Αγιαστήριο· τον Σεπτέμβριο του 1850, δημοσιεύεται το δεύτερο από τα δύο μέρη του άρθρου του Crosier· τον Σεπτέμβριο του 1850, το άρθρο του Crosier ανατυπώνεται, αλλά η άποψή του περί του Daily έχει αφαιρεθεί; Τι λαμβάνει χώρα;

Βλέπουμε ότι κατά το ίδιο έτος παράγεται αυτό το Διάγραμμα του 1850, και τι λέγει αυτό το Διάγραμμα περί του Καθημερινού; «Η Παγανιστική Κυριαρχία ή το ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΝ αφηρημένον. Δαν. 11:31 508.»

Η Έλεν Γουάιτ γνώριζε ποια ήταν η θέση περί του «Καθημερινού» εκείνων που διακήρυξαν την κραυγή της Ώρας της Κρίσεως. Όταν λέγει ότι είχαν τη σωστή άποψη, εγνώριζε ότι η σωστή άποψη ήταν πως αυτό παρίστανε την αφαίρεση της παγανιστικής κυριαρχίας· το «Καθημερινό» παρίστανε τον παγανισμό.

Και κατά το έτος τούτο, το 1850, το ιστορικό αρχείο αποδεικνύει ότι εκείνη απέρριψε και ο σύζυγός της απέρριψε τη διδασκαλία ότι το «Καθημερινόν» αντιπροσωπεύει τη διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο, η οποία είναι η διδασκαλία που υποστηρίζει το Biblical Research Institute της Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Είναι η διδασκαλία που υποστηρίζουν αυτοσυντηρούμενες διακονίες, όπως η Heartland και η Steps to Life. Είναι η διδασκαλία που επιφέρει σκότος και σύγχυση.

Τώρα, προσέξτε τούτο σχετικά με το Διάγραμμα του 1850. Αυτό είναι τον Νοέμβριο του 1850. Είναι ο ίδιος μήνας κατά τον οποίο εκείνη λαμβάνει το όραμα που καταγράφει και το οποίο τελικώς, μέσα από την εξέλιξή του το 1851, καταλήγει το 1882 στα Early Writing, ακριβώς σε αυτόν τον μήνα, σε αυτόν ακριβώς τον μήνα, τον Νοέμβριο του 1850. Λέγει,

«Τη Δευτέρα επιστρέψαμε στο Ντόρτσεστερ, όπου κατοικούν ο αγαπητός αδελφός Νίκολς και η οικογένειά του.»

Ακριβώς εδώ επάνω [αναφερόμενος στον Πίνακα του 1850, στην επάνω δεξιά γωνία], «Εκδόθηκε από τον Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts». Εντάξει; Αυτή μιλά γι' αυτό, σωστά; Το βλέπετε, αυτόν τον Πίνακα;

—«Εκεί, μέσα στη νύχτα, ο Θεός μού έδωσε ένα πολύ ενδιαφέρον όραμα, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου θα δείτε στο έντυπο. Ο Θεός μού έδειξε την αναγκαιότητα να εκδοθεί ένα διάγραμμα.

Είδα ότι ήταν αναγκαίο και ότι η αλήθεια, καθιστώμενη σαφής επάνω σε πίνακες, θα επέφερε πολλά και θα έκανε ψυχές να έλθουν στην επίγνωση της αληθείας.» Manuscript Releases, αριθμός 15, 210 Νοέμβριος, 1850.

Είχε ένα όραμα στο σπίτι του Nichols στο Dorchester—όλα αυτά βρίσκονται επάνω σε αυτό το Διάγραμμα—λέγοντας: «Πρέπει να κάνεις ένα διάγραμμα.»

Και τι λέγει αυτή περί του διαγράμματος; Πώς το περιγράφει;

Πηγαίνετε στον Αββακούμ 2: «Είδα την ανάγκη να εκδοθεί ένα διάγραμμα», και τι θα έκανε; Ήταν αναγκαίο, «ώστε η αλήθεια να καταστεί σαφής επάνω σε πίνακες». Ο Αββακούμ 2, εδάφιο 2, λέει: «Και ο Κύριος μού αποκρίθηκε και είπε· Γράψε την όραση και κάνε αυτήν σαφή επάνω σε πίνακες, . . .». Εκείνη λέει ότι αυτό το Διάγραμμα του 1850 του Otis Nichols, που τυπώθηκε στο Dorchester της Μασαχουσέτης, είναι εκπλήρωση του Αββακούμ, ακριβώς όπως λέει στο The Great Controversy ότι το Διάγραμμα του 1843 είναι εκπλήρωση του Αββακούμ.

Εντάξει, το βλέπετε αυτό; Βλέπετε πότε έλαβε αυτήν την όραση; Τον ίδιο καιρό που αυτά συνέβαιναν: «23 Σεπτεμβρίου, ο Κύριος μού έδειξε . . . . ότι η διδασκαλία του "Καθημερινού" ως διακονίας του Χριστού στο Αγιαστήριο επιφέρει σκότος και σύγχυση», και ο σύζυγός της αμέσως ανατύπωσε το άρθρο και αφαίρεσε εκείνες τις δύο παραγράφους. Δεν ανατυπώθηκε ποτέ ξανά στον Αντβεντισμό μέχρι το 1931, όταν ο Willie White το ανατύπωσε· και, όταν το έκανε, υπήρχε ψευδής μαρτυρία στο ίδιο το φυλλάδιο που τύπωσε. Αυτό μπορεί να αποδειχθεί.

Τώρα, θέλω να σας διαβάσω εδώ κάτι, ένα εκτενέστερο απόσπασμα, σχετικά με αυτήν την ίδια χρονική περίοδο. Αυτό είναι από τις 27 Νοεμβρίου 1850.

Παρέλειψα να σας γράψω επί αρκετό καιρό. Θα εκθέσω τώρα τους λόγους μου. Πρώτον, δεν είχα χρόνο να γράψω επί εβδομάδες αφότου έλαβα την ευγενική και ευπρόσδεκτη επιστολή της Αδελφής Αραβέλλας· διαφορετικά, θα είχα συμμορφωθεί προς την επιθυμία της να της απαντηθεί εντός δύο εβδομάδων. Μου άρεσε πάρα πολύ η επιστολή. Όλοι μας ενδιαφερθήκαμε για την επιστολή και ελπίζουμε ότι η καθυστέρησή μου δεν θα σας εμποδίσει να απαντήσετε σε αυτήν μόλις τη διαβάσετε, και εγώ δεν θα αργήσω τόσο πολύ την επόμενη φορά.

Η υγεία του Ιακώβου και η δική μου είναι τώρα αρκετά καλή. Η κατοικία μας βρίσκεται στο Παρίσι, στο σπίτι του Αδελφού Andrews, λίγα μόλις βήματα από το ταχυδρομείο και το τυπογραφείο. Θα παραμείνουμε εδώ για λίγο καιρό. Πρόκειται για μια πολύ καλή οικογένεια, αν και αρκετά φτωχή. Εδώ όλα προσφέρονται ελεύθερα, κατά το μέτρο όσων διαθέτουν. Δεν θεωρούμε ορθό να τους επιβαρύνουμε με οποιαδήποτε δαπάνη όσο βρισκόμαστε εδώ. Επιθυμώ πολύ να σας δω όλους, καθώς και την αγαπητή Αδελφή Gorham.

«Η συνάθροισή μας στο Topsham ήταν εξαιρετικού ενδιαφέροντος. Παρόντες ήσαν είκοσι οκτώ· όλοι έλαβαν μέρος στη συνάθροιση.

Την Κυριακή η δύναμη του Θεού ήλθε επάνω μας ως άνεμος βίαιος και ορμητικός. Όλοι σηκώθηκαν στα πόδια τους και αίνεσαν τον Θεό με δυνατή φωνή· ήταν κάτι όπως τότε όταν ετέθη το θεμέλιο του οίκου του Θεού. Η φωνή του κλαυθμού δεν ηδύνατο να διακριθή από τη φωνή της

αλαλαγής. Ήταν καιρός θριάμβου· όλοι ενδυναμώθηκαν και αναζωογονήθηκαν. Ποτέ πριν δεν υπήρξα μάρτυς τόσο ισχυρής στιγμής.

«Η επόμενη συνέλευσή μας έγινε στο Φαίρχέιβεν. Ο αδελφός Μπέιτς και η σύζυγός του ήταν παρόντες. Ήταν μία εξαιρετικά καλή συνάθροιση. Κατά την επιστροφή μας στην οικία του αδελφού Νίκολς, ο Κύριος μού έδωσε όραση και μου έδειξε ότι η αλήθεια έπρεπε να καταστεί σαφής επάνω σε πίνακες, και ότι αυτό θα οδηγούσε πολλούς να αποφασίσουν υπέρ της αλήθειας διά των αγγελμάτων των τριών αγγέλων, με τα δύο πρώτα να καθίστανται σαφή επάνω σε πίνακες.»—

Αυτό βρίσκεται ακριβώς εδώ κάτω, [δείχνοντας την κάτω αριστερή γωνία του Διαγράμματος του 1850]. Εντάξει; Βρίσκονται σε αυτό το Διάγραμμα, αυτά για τα οποία μιλά εκείνη.

—«Είδα επίσης ότι ήταν εξίσου αναγκαίο να εκδίδεται το έντυπο όσο και να πηγαίνουν οι αγγελιοφόροι, διότι οι αγγελιοφόροι χρειάζονται ένα έντυπο να φέρουν μαζί τους, το οποίο να περιέχει την παρούσα αλήθεια, για να το θέτουν στα χέρια εκείνων που ακούν, και τότε η αλήθεια δεν θα ξεθώριαζε από τη διάνοια· και ότι το έντυπο θα έφθανε εκεί όπου οι αγγελιοφόροι δεν μπορούσαν να φθάσουν. Είδα και άλλα πράγματα, τα οποία θα εμφανισθούν στο έντυπο.

«Πῶς διάγετε ὅλοι; Ἀγωνίζεσθε ὅλοι διὰ τὴν αἰώνιον ζωήν; Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἴδω πάρα πολύ, πάρα πολύ, καὶ νομίζω ὅτι δὲν θὰ βραδύνω. Τώρα εἶναι ὁ καιρὸς τῆς προετοιμασίας, καὶ ἐλπίζω ὅτι ὅλοι μας θὰ ἐργασθοῦμε μὲ βεβαιότητα γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Ὁ καιρὸς φαίνεται πολὺ σύντομος, καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔχομεν νὰ πράξωμεν πρέπει νὰ τὸ πράξωμεν ταχέως.»

«Στις 20 Νοεμβρίου, πριν από μία εβδομάδα, ο Αδελφός Χένρυ Νίκολς και εγώ μεταβήκαμε στο Τόψαμ. Μόλις είχαμε σηκωθεί από το τραπέζι του δείπνου την Πέμπτη [21 Νοεμ.], όταν ένα από τα παιδιά του Αδελφού Φόυ εισήλθε και είπε ότι η μητέρα τους ήταν αναίσθητη. Σπεύσαμε διασχίζοντας τον ποταμό, σε απόσταση ενός μιλίου, και βρήκαμε την αγαπητή μας Αδελφή Φόυ να πεθαίνει. Η θλίψη μου ήταν μεγάλη, καθώς διαπίστωσα ότι δεν με αναγνώριζε. Παρέμεινε επί μακρόν σε μεγάλη οδύνη έως μεταξύ της τρίτης και της τετάρτης ώρας, και τότε εξέπνευσε. Άφησε πίσω σύζυγο και τρία παιδιά να θρηνούν την απώλειά τους.»

«Την Παρασκευή το πρωί [22 Νοεμ.], ο αδελφός Henry ήλθε στο Paris, για να τον ξυρίσει ο James, ώστε να παραστεί στην κηδεία. Περάσαμε μια πολύ κατανυκτική και συγκινητική ώρα. Ο Κύριος δεν μας εγκατέλειψε, αλλά άφησε το Πνεύμα Του να αναπαυθεί επάνω μας. Οι τελευταίες ημέρες της αδελφής Foey ήταν αναμφισβήτητα οι πλέον πνευματικές και οι καλύτερες ημέρες της. Ο αδελφός Foey έχει τούτο προς παρηγορίαν του, ότι εκείνη απέθανε ως Χριστιανή. Το φέρει καλά. Ο Θεός του δίδει χάρη να υπομένει τη θλίψη. Ω, πόσο καλό είναι να έχει κανείς ελπίδα στον Θεό, η οποία θα τον στηρίζει σε κάθε περίσταση δοκιμασίας και θλίψεως. Δόξα στον Θεό για μια ελπίδα, μια αγαθή ελπίδα. Τι θα δίνατε εσείς, οποιοσδήποτε από εσάς, για την ελπίδα σας;»

«Κρατήστε σταθερά την πίστη. Να είστε ισχυροί εν τω Θεώ και να στηρίζεστε στον αιώνιο βραχίονά Του. Αυτός δεν θα σας εγκαταλείψει ποτέ, αλλά θα σας στηρίζει κάτω από κάθε θλίψη. Ελπίζω ότι όλοι σας θα αυξάνεστε όλο και περισσότερο στη δύναμη της αλήθειας. Μην ολιγωρείτε, αλλά προχωρείτε στην οδό σας προς τη βασιλεία.»—

Ας προχωρήσουμε. Ιδού τι θέλω να δείτε.

—«Πριν από μία εβδομάδα, το περασμένο Σάββατο, είχαμε μία πολύ ενδιαφέρουσα συνάθροιση. Ο αδελφός Hewit από το Dead River ήταν εκεί. Ήλθε με ένα μήνυμα κατά το οποίο η καταστροφή των ασεβών και ο ύπνος των νεκρών ήταν βδέλυγμα μέσα σε μια κλειστή θύρα, το οποίο είχε εισαγάγει μια γυναίκα, η Ιεζάβελ, μια προφήτις, και πίστευε ότι εγώ ήμουν εκείνη η γυναίκα, η Ιεζάβελ.»—

Εντάξει; Ο αδελφός Hewit λέγει ότι η Ellen White είναι η Ιεζάβελ και ότι έχει εισαγάγει τρεις πλάνες.

«—Του επισημάναμε ορισμένες από τις πλάνες του στο παρελθόν, ότι οι 1335 ημέρες είχαν λήξει, καθώς και πολλά άλλα σφάλματά του. Αυτό είχε ελάχιστη μόνο επίδραση. Το σκότος του έγινε αισθητό επάνω στη σύναξη και αυτή παρατεινόταν βασανιστικά.»

Τώρα, θέλω να προσέξετε αυτό. Έχω κάτι να πω σχετικά με αυτή την παράγραφο, το οποίο θέλω να παρακολουθήσετε, αν μπορείτε.

Εάν έχετε ποτέ ασχοληθεί με εκείνους μέσα στον Αντβεντισμό οι οποίοι επανεφαρμόζουν τις χρονικές προφητείες στο τέλος του κόσμου, αυτοί έχουν μόνο τρία χωρία τα οποία χρησιμοποιούν—χρησιμοποιούν πολλά χωρία, αλλά έχουν τρία κύρια χωρία τα οποία χρησιμοποιούν. Αυτό είναι ένα από αυτά· διότι θα προσφύγουν εκεί και θα πουν: «Του αναφέραμε μερικά από τα σφάλματά του στο παρελθόν», και θα ισχυρισθούν ότι, όταν εκείνη λέγει «ότι οι 1335 ημέρες είχαν λήξει», αυτό ήταν ένα από τα σφάλματά του. Βλέπετε πώς μπορεί κανείς κάπως να διαστρέψει λίγο εκείνη τη γραμματική διατύπωση: «Του αναφέραμε μερικά από τα σφάλματά του στο παρελθόν»; Επίσης του είπαμε ότι οι 1335 ημέρες είχαν λήξει· αλλά εκείνοι που ορίζουν χρόνους λέγουν ότι του επισημάναμε μερικά από τα σφάλματά του στο παρελθόν, και ότι ένα από εκείνα τα σφάλματα ήταν πως διδάσκεις ότι οι 1335 ημέρες έχουν λήξει, και ότι αυτό είναι σφάλμα». Έτσι, μπορεί κανείς να το διαστρέψει προς οποιαδήποτε από τις δύο κατευθύνσεις.

Η πρώτη φορά που είχα μια πρόσωπο με πρόσωπο αντιπαράθεση με τον Eugene Prewitt ήταν στην Οκλαχόμα, και εκείνος υποστήριζε ότι η Μιλλεριτική Ιστορία δεν επαναλαμβάνεται στο τέλος του κόσμου, και εγώ του παρέθεσα μερικά αποσπάσματα από το Πνεύμα της Προφητείας.

Και λέγει: «Τζεφ, γνωρίζεις ότι η Έλεν Γουάιτ ήταν απρόσεκτη συγγραφέας.»

Και είπα: «Τι εννοείς;»

Και προχώρησε σε αυτό το παράθεμα. Λέγει ότι το παράθεμα αυτό αποδεικνύει πως εκείνη είναι απρόσεκτη συγγραφεύς· διότι γνωρίζει ότι εγώ γνωρίζω πως οι ορίζοντες χρόνου μπορούν, αν το θελήσουν, να διαστρεβλώσουν αυτό το παράθεμα.

Τώρα, το γεγονός ότι κάποιο μέρος όπως το Washita ασκεί μια επιρροή που διδάσκει στους σπουδαστές του ότι η Ellen White είναι μια απρόσεκτη συγγραφέας είναι ένα πράγμα· αλλά, είναι εδώ απρόσεκτη συγγραφέας;

—«Ένιωσα ότι έπρεπε να πω λίγα λόγια. Στο όνομα του Ιησού, σηκώθηκα και μέσα σε περίπου πέντε λεπτά η συνάθροιση άλλαξε. Όλοι το ένιωσαν την ίδια στιγμή. Κάθε πρόσωπο φωτίστηκε. Η παρουσία του Θεού γέμισε τον τόπο. Ο αδελφός Hewit έπεσε στα γόνατά του και άρχισε να κλαίει και να προσεύχεται. Αρπάχθηκα σε όραση και είδα πολλά που δεν μπορώ να γράψω. Αυτό είχε μεγάλη επίδραση επάνω στον αδελφό Hewit. Ομολόγησε ότι ήταν εκ Θεού και ταπεινώθηκε έως εδάφους. Έκτοτε γράφει αδιάκοπα από εκείνη τη συνάθροιση, και τώρα γράφει από το ίδιο τραπέζι αποκηρύσσοντας όλες τις πλάνες που έχει υποστηρίξει. Πιστεύω ότι ο Θεός τον ανυψώνει και ότι είναι προορισμένος να κάνει καλό, εάν ο Θεός ενεργήσει μέσω αυτού.

«Πολλή αγάπη προς την αγαπητή αδελφή Γκόραμ. Πες της να είναι δυνατή. Ο Θεός είναι μαζί της και δεν θα την εγκαταλείψει. Πολλή αγάπη προς όλους σας. Ελπίζω τα παιδιά να μη νυστάξουν, αλλά να ενδιαφερθούν για την αλήθεια και να καταβάλουν επιμέλεια, ώστε να βεβαιώσουν την κλήση και την εκλογή τους. Γράψτε, οπωσδήποτε να γράψετε, και μη κάνετε όπως έκανα εγώ. Σας αγαπώ, όλους σας. Γράψτε». Manuscript Releases, τόμος 16, σσ. 206–209. Γραμμένο από το Παρίσι, Μέιν, 27 Νοεμβρίου 1850.

Αδελφοί και Αδελφές, ποιο είναι το ιστορικό πλαίσιο αυτού· πού το γράφει αυτό; Το γράφει το 1850, στο σπίτι του Αδελφού Nichols.

Κατά τη διάρκεια αυτής της χρονικής περιόδου, τι κάνει ο Κύριος; Δείχνει ότι οι Πρωτοπόροι έχουν τη σωστή αντίληψη περί του «Καθημερινού», και εκείνη πραγματεύεται αυτό το ζήτημα. Λέγει ότι η διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο αποτελεί την εσφαλμένη αντίληψη περί του «Καθημερινού».

Σε αυτή την ιστορία, αυτήν ακριβώς την ιστορία—όχι μόνο αυτήν ακριβώς την ιστορία και όχι απλώς αυτό ακριβώς το έτος, αλλά αυτόν ακριβώς τον μήνα του έτους—λαμβάνει οράσεις και διευκρινίζει αυτήν την αλήθεια σχετικά με την πρωτοπόρο θέση περί του Daily, λέγοντας ότι εκείνοι που έδωσαν την Κραυγή της Ώρας της Κρίσεως είχαν τη σωστή άποψη περί του Daily· και, στην ίδια παράγραφο, λέγει: «Είδα ότι ο Πίνακας του 1843 είχε κατευθυνθεί από το χέρι του Κυρίου και ότι δεν έπρεπε να μεταβληθεί και ότι εκείνοι που έδωσαν την Κραυγή της Ώρας της Κρίσεως είχαν τη σωστή άποψη περί του Daily.»

Και τι λέγει για το Καθημερινόν σε αυτό το Διάγραμμα του 1843; Λοιπόν, λέγει ότι αφαιρέθηκε το 508 μ.Χ.· και, 1335 έτη αργότερα, σε φέρνει στο 1843, και ότι το 1335 ανήκει στο παρελθόν.

Μπορείτε να φαντασθείτε ότι, μέσα στον ίδιο τον μήνα, μέσα στο ίδιο το έτος, θα έλεγε στον Αδελφό Hewit από το Dead River ότι αυτό ήταν ακόμη μέλλον;

Εντάξει, αυτοί οι καθοριστές χρόνων, αυτοί οι καθοριστές χρόνων, και αυτοί οι άνθρωποι που πιστεύουν ότι η Αδελφή Γουάιτ είναι απρόσεκτη συγγραφέας. Η ιστορία δεν το επιβεβαιώνει.

Λοιπόν, θέλω να δείτε ότι, σε σχέση με το Καθημερινό, η Ellen White κατανοούσε ακόμη και το 1335.

Η Έλλεν Γουάιτ δεν έθεσε απλώς τη σφραγίδα της εγκρίσεώς της στο ότι το «Καθημερινόν» ήταν ο Παγανισμός· κατανοούσε ότι αυτό άρχιζε την προφητεία των 1335 ετών, η οποία έληξε το 1843,

και υπερασπίσθηκε δημοσίως αυτή τη θέση εναντίον του αδελφού Hewit από το Dead River. Το βλέπετε αυτό;

Και κατά τον ίδιο μήνα, ενώ αυτή λέγει ότι η διακονία τοῦ Χριστοῦ στὸ Ἁγιαστήριο, ὡς τὸ Καθημερινό, φέρνει μόνον σκότος καὶ σύγχυση, ὁ σύζυγός της, ἀνταποκρινόμενος σ' ἐκείνο τὸ ὅραμα, ἀφαιρεῖ ἐκείνη τὴ διδασκαλία ἀπὸ τὸ Review and Herald.

Επάνω εδώ στις σημειώσεις σας, εκεί όπου λέει «1850 Chart», αυτό ακριβώς είναι που λέει εδώ [αναφερόμενος στην τρίτη στήλη από τα αριστερά στο «1850 Chart», στο κείμενο που ακολουθεί τον Ιησού επάνω στον σταυρό το 31 μ.Χ.]. Ήθελα να μπορείτε να το έχετε στις σημειώσεις σας.

Μακριά Δανιήλ 11:31 508

Κατόπιν, στο Διάγραμμα του 1843 εδώ [αναφερόμενος στη μεσαία στήλη, κάτω από τον Ιησού επάνω στον σταυρό στο μ.Χ. 31]:

Ἀφαίρεσις τῆς καθημερινῆς θυσίας. Δαν. 12:11, 12

Εντάξει, αυτά είναι αυτά τα δύο διαγράμματα.

Η αδελφή Γουάιτ κατανόησε ότι αυτοί οι άνδρες είχαν τη σωστή άποψη, και κατανόησε ότι αυτή εγκαινίαζε την προφητεία των 1335 ετών, η οποία έληξε το 1843· και κατανόησε ότι αντιπροσώπευε την απομάκρυνση της Ειδωλολατρικής Κυριαρχίας το 508.

Κάτω από αυτές τις δύο αναφορές στα Διαγράμματα έχετε ένα ακόμη παράθεμα από τη χρονική περίοδο του Αδελφού Nichols, και σε αυτό ελέγχει ανθρώπους επειδή κατασκευάζουν άλλα διαγράμματα, διότι η εικονογράφησή τους είναι σατανική· ενώ, λέγει, η εικονογράφηση επάνω σε αυτά τα δύο Διαγράμματα είναι επουράνια. Λέγει,

Είδα ότι η κατασκευή χαρτών ήταν εντελώς εσφαλμένη. Ξεκίνησε από τον αδελφό Rhodes και συνεχίστηκε από τον αδελφό Case. Δαπανήθηκαν μέσα για την κατασκευή χαρτών και τη διαμόρφωση άκομψων, αποκρουστικών εικόνων, για να παρασταθούν οι άγγελοι και ο ένδοξος Ιησούς. Είδα ότι τέτοια πράγματα ήταν δυσάρεστα στον Θεό. Είδα ότι ο Θεός ήταν με την έκδοση του χάρτη από τον αδελφό Nichols.»

Ποιος ήταν στη δημοσίευση αυτού του Διαγράμματος του 1850; Ο Θεός!

—«Είδα ότι υπήρχε»—τι;—«μια προφητεία αυτού του διαγράμματος μέσα στην Αγία Γραφή, και εάν αυτό το διάγραμμα έχει προοριστεί για τον λαό του Θεού, εάν [είναι] επαρκές για τον έναν, είναι και για τον άλλον, και εάν κάποιος χρειαζόταν να ζωγραφιστεί ένα νέο διάγραμμα σε μεγαλύτερη κλίμακα, όλοι το χρειάζονται εξίσου.»

«Είδα ότι υπήρχε στον αδελφό Κέις ένα ανήσυχο, ταραγμένο, ανικανοποίητο, αχάριστο αίσθημα, το οποίο επιθυμούσε ένα άλλο διάγραμμα. Είδα ότι αυτά τα ζωγραφισμένα διαγράμματα είχαν κακή επίδραση επάνω στην εκκλησία. Προκαλούσαν να επικρατεί στη σύναξη ένα ελαφρό, επιπόλαιο πνεύμα χλευασμού.»

Τώρα, αυτό είναι εκείνο το οποίο θέλω να εξετάσετε προσεκτικά.

—«Είδα ότι οι πίνακες που είχαν διαταχθεί από τον Θεό έκαναν ευνοϊκή εντύπωση στον νου, ακόμη και χωρίς εξήγηση.»—

«Είδα ότι οι πίνακες», στον πληθυντικό, «διατάχθηκαν από τον Θεό . . . .» Ποιοι πίνακες, στον πληθυντικό, διατάχθηκαν από τον Θεό; Αυτοί οι δύο Πίνακες [οι Πίνακες του 1843 και του 1850] διατάχθηκαν από τον Θεό.

> Αυτά τα δύο διαγράμματα αποτελούν εκπλήρωση του Αββακούμ 2.

—«Υπάρχει κάτι ελαφρό, ωραίο και ουράνιο στην απεικόνιση των αγγέλων επάνω στους πίνακες. Ο νους οδηγείται σχεδόν ανεπαίσθητα προς τον Θεό και τον ουρανό. Αλλ' οι άλλοι πίνακες που έχουν κατασκευασθεί προξενούν αποστροφή στον νου και κάνουν τον νου να ενασχολείται περισσότερο με τη γη παρά με τον ουρανό. Οι εικόνες που παριστάνουν αγγέλους μοιάζουν περισσότερο με δαίμονες παρά με όντα του ουρανού. Είδα ότι οι πίνακες είχαν επί ημέρες και εβδομάδες απασχολήσει τον νου του αδελφού Case, ενώ αυτός έπρεπε να ζητεί από τον Θεό ουράνια σοφία και να αυξάνει στις χάριτες του Πνεύματος και στη γνώση της αληθείας.»

Είδα ότι, εάν τα μέσα που έχουν σπαταληθεί για την έκδοση διαγραμμάτων είχαν δαπανηθεί για να τεθεί η αλήθεια καθαρά ενώπιον των αδελφών μέσω της εκδόσεως φυλλαδίων κτλ., αυτό θα είχε επιφέρει πολύ καλό και θα είχε σώσει ψυχές. Είδα ότι η επιχείρηση κατασκευής διαγραμμάτων έχει εξαπλωθεί σαν πυρετός.» Manuscript Releases, αριθμός 13, 359· 1853.

Οι 1290 και 1335 Ημέρες

Ἔχω το ακόλουθο άρθρο από το *Review and Herald*, 28 Ιανουαρίου 1858. Ὁ λόγος ποὺ τὸ ἔχω στὶς σημειώσεις σας εἶναι ἐπειδὴ μπορεῖτε νὰ δεῖτε ὅτι τὸ 1858 ἐξακολουθοῦν νὰ διδάσκουν ὅτι τὸ «Daily» εἶναι ὁ Παγανισμός. Τὸ ἔχετε στὴν παραπομπή σας· ὀκτὼ χρόνια μετὰ τὸ 1850 ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ κατανοοῦν ὅτι τὸ «Daily» εἶναι ὁ Παγανισμός.

> Μία ακόμη σημαντική προφητική περίοδος, επί της οποίας βασίζεται το δόγμα της Δευτέρας Παρουσίας, είναι οι 1335 ημέρες του Δανιήλ 12, με τις οποίες οι 1290 ημέρες συνδέονται τόσο στενά. Οι δύο αυτές περίοδοι μας παρουσιάζονται ως εξής:
>
> «—Και από του καιρού καθ' ον η παντοτεινή (θυσία) αφαιρεθή, και στηθή το βδέλυγμα της ερημώσεως, θέλουσιν είσθαι χίλιαι διακόσιαι ενενήκοντα ημέραι. Μακάριος όστις υπομένει και φθάνει εις τας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε ημέρας. Συ δε, ύπαγε έως του τέλους· διότι θέλεις αναπαυθή και θέλεις σταθή εν τω κλήρω σου εν τω τέλει των ημερών.» Δανιήλ 12:11–13.

«Αμέσως εγείρονται τα ερωτήματα: Μπορούμε να διακρίνουμε ποια είναι τα γεγονότα από τα οποία πρέπει να χρονολογηθούν αυτές οι περίοδοι; και, αν ναι, μπορούμε να γνωρίζουμε πότε έλαβαν χώρα; Πρώτον ερευνούμε: Τι είναι το —"διαπαντός" (θυσία) και το —βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως"; Θα παρατηρηθεί ότι η λέξη θυσία είναι τυπωμένη με πλάγια στοιχεία, πράγμα που δηλώνει ότι είναι λέξη παρεμβληθείσα. Το ίδιο θα παρατηρηθεί και στις άλλες περιπτώσεις όπου απαντά στο βιβλίο του Δανιήλ, δηλαδή στο κεφάλαιο 11:31 και 8:11–13. Ας αναφερθούμε εν συντομία στο τελευταίο αυτό κεφάλαιο. Στο εδάφιο 13 θα διαπιστωθεί ότι τίθενται υπόψη δύο

ερημώσεις: το διαπαντός (ερήμωσις) και η παράβασις τῆς ἐρημώσεως. Το γεγονός αυτό καθίσταται τόσο σαφές από τον Josiah Litch, ώστε δεν μπορούμε να πράξουμε καλύτερα παρά να παραθέσουμε τα λόγια του:*»

—Η καθημερινή θυσία είναι η παρούσα ανάγνωση του κειμένου· αλλά ουδέν τοιούτον ως θυσία ευρίσκεται εις το πρωτότυπον. Τούτο αναγνωρίζεται πανταχόθεν. Είναι γλωσσικόν σχόλιον ή ερμηνευτική εκδοχή που επετέθη επ' αυτού υπό των μεταφραστών. Η αληθής ανάγνωση είναι: «το καθημερινόν και η παράβασις της ερημώσεως»· το καθημερινόν και η παράβασις συνδέονται μεταξύ των διά του «και»· η καθημερινή ερήμωσις και η παράβασις της ερημώσεως. Είναι δύο ερημωτικαί δυνάμεις, αι οποίαι έμελλον να ερημώσουν το Αγιαστήριον και το στράτευμα.

Από αυτό είναι προφανές ότι το —«διαπαντός», δεν μπορεί να έχει καμία αναφορά στην ιουδαϊκή λατρεία, στην οποία έχει εφαρμοσθεί κατά την παλαιότερη και επικρατέστερη άποψη· και αυτό καθίσταται ακόμη πιο προφανές από τη σκέψη ότι, εάν αυτές οι περίοδοι, ληφθούν είτε κυριολεκτικώς είτε μεταφορικώς, χρονολογηθούν από οποιαδήποτε κατάργηση αυτής της λατρείας, δεν μας οδηγούν σε κανένα απολύτως γεγονός άξιο λόγου.

«Η καθημερινή» και «το βδέλυγμα» λοιπόν, είναι δύο ερημωτικές δυνάμεις που επρόκειτο να καταθλίψουν την εκκλησία· μπορούμε να εξακριβώσουμε ποιες είναι αυτές οι δυνάμεις; Δεν έχουμε παρά να υιοθετήσουμε τη μέθοδο συλλογισμού του William Miller επάνω σ' αυτό το σημείο, για να καταλήξουμε στο ίδιο συμπέρασμα με εκείνον. Λέγει:

> «—Συνέχισα την ανάγνωση, και δεν μπορούσα να βρω καμία άλλη περίπτωση στην οποία να απαντάται το [το καθημερινόν], παρά μόνον στον Δανιήλ. Τότε [με τη βοήθεια μιας συμφωνίας] έλαβα εκείνες τις λέξεις που στέκονταν σε συνάφεια με αυτό, —"αφαιρεθή"· —"θέλει αφαιρέσει το καθημερινόν"· —"από του καιρού καθ' ον το καθημερινόν θέλει αφαιρεθή"· κτλ. Συνέχισα την ανάγνωση και νόμιζα ότι δεν θα έβρισκα κανένα φως επάνω στο κείμενο. Τελικά έφθασα στο 2 Thessalonians 2:7, 8, —"Διότι το μυστήριον της ανομίας ήδη ενεργείται· μόνον εκείνος όστις τώρα εμποδίζει, θέλει εμποδίζει, εωσότου εκβληθή εκ μέσου· και τότε θέλει αποκαλυφθή ο άνομος." κτλ. Και όταν έφθασα σε εκείνο το κείμενο, ω, πόσο καθαρά και ενδόξως εφάνη η αλήθεια! Να το! Αυτό είναι —το καθημερινόν!' Λοιπόν τώρα, τι εννοεί ο Παύλος με το —"εκείνος όστις τώρα εμποδίζει" ή κωλύει; Με τον —"Άνθρωπο της Αμαρτίας" και τον —"άνομον", εννοείται ο Παπισμός. Λοιπόν, τι είναι εκείνο που εμποδίζει να αποκαλυφθή ο Παπισμός; Μα, είναι ο Παγανισμός. Λοιπόν, τότε, —το καθημερινόν' πρέπει να σημαίνει τον Παγανισμό."+»
>
> Βλέπομεν από το Δανιήλ 8 ότι το μικρό κέρας, το οποίο διαδέχθηκε τον τράγο, ή την Ελληνική αυτοκρατορία, είναι εκείνο που αφαιρεί το «παντοτινό»· και είναι η μόνη δύναμη που τίθεται ενώπιόν μας μετά τη διαίρεση του βασιλείου του Αλεξάνδρου μέχρι τον καιρό κατά τον οποίον το Αγιαστήριο έμελλε να καθαρισθεί στο τέλος των 2300 ημερών. Το μικρό αυτό κέρας το έχομεν ήδη δείξει, στη θέση που του αρμόζει, ότι είναι η Ρώμη θεωρούμενη ως ενιαίο σύνολο, αντιστοιχούσα προς το τέταρτο βασίλειο των άλλων οράσεων του Δανιήλ. Τώρα, είναι γεγονός ότι έλαβε χώρα μεταβολή στη ρωμαϊκή εξουσία από τον Παγανισμό στον Παπισμό. Ο Παγανισμός, από τις ημέρες των Ασσυρίων βασιλέων μέχρι τον καιρό της μετατροπής του σε Παπισμό, υπήρξε το παντοτινό, ή, όπως το αποδίδει ο Καθηγητής Whiting, «η συνεχής»

ερήμωση, με την οποία ο Σατανάς είχε υψωθεί εναντίον της υποθέσεως του Ιεχωβά. Στους ιερείς του, στους βωμούς του και στις θυσίες του έφερε ομοιότητα προς τη Λευιτική μορφή της λατρείας του Ιεχωβά· αλλά όταν η Λευιτική έδωσε τη θέση της στη χριστιανική μορφή λατρείας, ο Σατανάς, για να αντιταχθεί επιτυχώς στο έργο, έπρεπε και αυτός να μεταβάλει τη μορφή της αντιθέσεώς του· γι' αυτό οι ναοί, οι βωμοί και τα αγάλματα του Παγανισμού βαπτίζονται μέσα στις βλασφημίες του Παπισμού.

Ἀλλὰ τὸ παντοτινόν, ὁ παγανισμός, λέγεται ἐν τῇ προφητείᾳ ὅτι ἔχει ἁγιαστήριον, καὶ ὁ τόπος τοῦ ἁγιαστηρίου αὐτοῦ ἔμελλε νὰ καταβληθῇ. Ὅτι ἁγιαστήριον συνδέεται συχνὰ μὲ τὴν εἰδωλολατρίαν καὶ τὸν ἐθνισμόν, ὡς ὁ τόπος τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς λατρείας αὐτῶν, εἶναι φανερὸν ἀπὸ τὰς ἀκολούθους γραφάς: Ἠσαΐας 16:12· Ἀμώς 7:9, 13, περιθώριον· Ἰεζεκιὴλ 28:18. Περὶ τοῦ ἁγιαστηρίου τοῦ παντοτινοῦ τοῦ Δανιὴλ 8, παραθέτομεν τὰ ἀκόλουθα ἀπὸ τὸν Ἀπόλλω Χέιλ:*

«—Τι μπορεί να εννοείται με το —αγιαστήριο' του παγανισμού; Ο παγανισμός, και η πλάνη κάθε είδους, έχουν τα αγιαστήριά τους, όπως και η αλήθεια. Αυτά είναι οι ναοί ή τα άσυλα που έχουν καθιερωθεί στην υπηρεσία τους. Μπορεί, λοιπόν, να υποτεθεί ότι εδώ γίνεται λόγος για κάποιον ιδιαίτερο και περίφημο ναό του παγανισμού. Ποιος από τους πολλούς διακεκριμένους ναούς του θα μπορούσε να είναι; Ένα από τα μεγαλοπρεπέστερα δείγματα της κλασικής αρχιτεκτονικής ονομάζεται Πάνθεον. Το όνομά του σημαίνει —ναός ή άσυλο όλων των θεών.' Ο τόπος όπου βρίσκεται είναι η Ρώμη.+ Τα είδωλα των εθνών που κατακτήθηκαν από τους Ρωμαίους εναποτίθεντο με ιεροπρέπεια σε κάποια κόγχη ή διαμέρισμα αυτού του ναού, και σε πολλές περιπτώσεις έγιναν αντικείμενα λατρείας από τους ίδιους τους Ρωμαίους. Θα μπορούσαμε να βρούμε ναό του παγανισμού που να είναι πιο εντυπωσιακά —το αγιαστήριό του;»

Έχοντας πλέον διαπιστώσει ότι το «καθημερινόν» είναι ο Παγανισμός, και ότι η παράβασις της ερημώσεως, ή —το βδέλυγμα το ερημωτικόν,— είναι ο Παπισμός, και ότι το ιδιαίτερο ιερό του Παγανισμού ήταν το Πάνθεον, και ότι ο —τόπος— της εγκαταστάσεώς του ήταν η Ρώμη, ερευνούμε περαιτέρω.

«1. Μήπως ο Παγανισμός "αφαιρέθηκε" από τη ρωμαϊκή πολιτική εξουσία; Νομίζουμε ότι η ακόλουθη διατύπωση ενός σημαντικού και ευρέως γνωστού γεγονότος στην ιστορία της εκκλησίας και του κόσμου απαντά στην προφητεία. Αναφέρεται στον Κωνσταντίνο, τον πρώτο χριστιανό αυτοκράτορα, και λέγει:»

«—Ἡ πρώτη πράξις τῆς διακυβερνήσεώς του ἦταν ἡ ἀποστολή ἐνὸς διατάγματος σὲ ὁλόκληρη τὴν αὐτοκρατορία, προτρέποντας τοὺς ὑπηκόους του νὰ ἀσπασθοῦν τὸν Χριστιανισμό.»++

«2. Μήπως η Ρώμη ήταν η πόλη ή ο τόπος του αγιαστηρίου του, (το Πάνθεον,) που κατεβλήθη από την εξουσία του Κράτους; Το ακόλουθο απόσπασμα απαντά:»

«—Ο θάνατος του τελευταίου αντιπάλου του Κωνσταντίνου είχε επισφραγίσει την ειρήνη της αυτοκρατορίας. Η Ρώμη ήταν πλέον και πάλι η αδιαμφισβήτητη βασίλισσα των εθνών. Αλλά, κατά την ώρα εκείνη της ανύψωσης και της λαμπρότητός της, είχε υψωθεί έως το χείλος ενός γκρεμού. Το επόμενο βήμα της επρόκειτο να είναι προς τα κάτω και μη ανακτήσιμο. Η μεταφορά της κυβερνήσεως στην Κωνσταντινούπολη εξακολουθεί ακόμη να φέρει σε αμηχανία τον

ιστορικό. Ήταν πράξη ευρισκόμενη σε άμεση αντίθεση προς ολόκληρη την πορεία των αρχαίων και σεβαστών προκαταλήψεων του ρωμαϊκού φρονήματος. Δεν υπήρξε έργο κάποιου τρυφηλού Ασιάτη, αφοσιωμένου στις απολαύσεις των ανατολικών εθίμων και κλιμάτων, αλλά σιδηρού κατακτητή, γεννημένου στη δύση και περιφρονητικού, όπως όλοι οι Ρωμαίοι, προς τις συνήθειες των ανατολιτών· υπήρξε έργο οξυδερκούς πολιτικού, και όμως ήταν πολιτικώς άφρον στον πλέον καταφανή βαθμό. Και όμως ο Κωνσταντίνος εγκατέλειψε τη Ρώμη, το μέγα φρούριο και θρόνο των Καισάρων, για μια αφανή γωνία της Θράκης, και δαπάνησε το υπόλοιπο της σθεναρής και φιλόδοξης ζωής του στον διπλό μόχθο να ανυψώσει μια αποικία σε πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας του και να υποβιβάσει την πρωτεύουσα στις ασθενικές τιμές και την ταπεινωμένη ισχύ μιας αποικίας.»*

Αυτή η καταγραφή από την πέννα του ιστορικού είναι υπερβολικά σαφής, ώστε να χρειάζεται σχολιασμό. Ο τόπος του αγιαστηρίου αυτού κατεβλήθη, λέγει η προφητεία· και, ύστερα από μια παράθεση γεγονότων όπως η ανωτέρω, και ο πλέον σχολαστικός στην ερμηνεία της προφητείας πρέπει να ικανοποιηθεί ως προς την εφαρμογή της.

«Από του καιρού καθ' ον η παντοτεινή θυσία θέλει αφαιρεθή, και τεθή το βδέλυγμα της ερημώσεως, θέλουσιν είσθαι χίλιαι διακόσιαι ενενήκοντα ημέραι. Μακάριος ο αναμένων και φθάνων εις τας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε ημέρας.» Με τα γεγονότα ενώπιόν μας, ότι το «παντοτεινόν» είναι ο παγανισμός, ότι το βδέλυγμα το ερημωτικόν είναι ο Παπισμός, ότι υπήρξε μεταβολή από το πρώτο στο δεύτερο εντός της ρωμαϊκής εξουσίας, και μάλιστα διά της αυθεντίας του Κράτους, δεν μένει παρά να εξετάσουμε περαιτέρω πότε τούτο συνέβη κατά τρόπον ώστε να εκπληρωθεί η προφητεία· διότι, εάν δυνηθούμε να το εξακριβώσουμε, έχομε το σημείο εκκινήσεως από το οποίο πρέπει να χρονολογηθούν οι προφητικές περίοδοι του κειμένου που έχομε ενώπιόν μας. Διά τούτο,

> «3. Πότε έλαβε χώρα το γεγονός στο οποίο αναφέρεται η προφητεία; Ας σημειωθεί ότι το ερώτημα δεν είναι πότε οι άγιοι παραδόθηκαν στα χέρια του Παπισμού, αλλά πότε η μεταβολή της θρησκείας από τον Παγανισμό στον Παπισμό είχε συντελεσθεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε ο τελευταίος να καταστεί η εθνική θρησκεία και να τεθεί σε θέση να αρχίσει τη σταδιοδρομία του. Αυτό, όπως και όλες οι άλλες μεγάλες επαναστάσεις, δεν ήταν έργο μιας στιγμής. Οι αρχόμενες ενέργειές του είχαν καταστεί φανερές πολύ νωρίτερα. Ο Παύλος είπε ότι ήδη στην εποχή του το μυστήριο της ανομίας, ο Άνθρωπος της Αμαρτίας, το —βδέλυγμα της ερημώσεως,— ήταν ήδη σε ενέργεια. Και υπό το φως αυτής της Γραφής πρέπει να κατανοήσουμε τα λόγια του Κυρίου μας στο Ματθαίον 24:15, σχετικά με το βδέλυγμα της ερημώσεως, όπου κάνει προφανή αναφορά στον Δανιήλ 9:27. Διότι, αν και ο Παγανισμός δεν είχε παραχωρήσει τη θέση του στον Παπισμό κατά το έτος 70, όταν η Ιερουσαλήμ καταστράφηκε από τους Ρωμαίους, εντούτοις κατανοούμε ότι η εξουσία η οποία τότε εμφανίσθηκε, τροποποιημένη κάπως ως προς το όνομα και τη μορφή, ήταν η ίδια ακριβώς εξουσία η οποία επρόκειτο, ως το βδέλυγμα της ερημώσεως, να κατατρίψει τους αγίους και να ερημώσει την εκκλησία του Υψίστου.»

Μέχρι τον καιρό της μεταστροφής του Κλόβιδος, βασιλέως της Γαλλίας, η οποία έλαβε χώρα το 496, οι Γάλλοι και άλλα έθνη της δυτικής Ρώμης ήσαν εθνικοί· αλλά κατόπιν εκείνου του

γεγονότος οι προσπάθειες για τη μεταστροφή των ειδωλολατρών στον Χριστό εστέφθησαν με μεγάλη επιτυχία. Λέγεται ότι η μεταστροφή του Κλόβιδος έδωσε αφορμή στο έθιμο να προσφωνείται ο Γάλλος μονάρχης με τους τίτλους Πανοσιωτάτη Χριστιανική Μεγαλειότης και Πρεσβύτερος Υιός της Εκκλησίας.+ Μεταξύ εκείνου του χρόνου και του 508 μ.Χ., διά «συμμαχιών», «συνθηκολογήσεων» και κατακτήσεων, «οι Avborici», οι «ρωμαϊκές φρουρές στη δύση», η Βρετάνη, οι Βουργουνδοί και οι Βησιγότθοι υπετάγησαν.'++

—Ο παγανισμός στη δυτική Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, μολονότι αναμφιβόλως επιβράδυνε την πρόοδο της χριστιανικής πίστεως, ιδίως σε εκείνα τα έθνη τα οποία ταλαιπωρούνταν, όπως στην περίπτωση της Αγγλίας, από τις επιδρομές των βαρβαρικών φυλών, οι οποίες παρέμεναν ειδωλολατρικές, στο εξής δεν είχε τη δύναμη, έστω κι αν είχε τη διάθεση, να καταπνίξει την Καθολική πίστη ή να παρεμποδίσει τις επεκτάσεις του Ρωμαίου Ποντίφηκα.

«Από εκείνον τον καιρό, το παπικό βδέλυγμα θριάμβευε, όσον αφορά τον Παγανισμό. Οι μελλοντικοί του αγώνες ήταν με τις άλλες χριστιανικές αιρέσεις, οι οποίες αντιμετωπίζονταν πάντοτε ως αιρετικοί· και με τους ηγεμόνες, οι οποίοι αντιμετωπίζονταν πάντοτε ως επαναστάτες ή ως διασπαστές του σώματος του Χριστού. Οι εξέχουσες δυνάμεις της Ευρώπης εγκατέλειψαν την προσκόλλησή τους στον Παγανισμό μόνο και μόνο για να διαιωνίσουν τα βδελύγματά του υπό άλλη μορφή· διότι ο Παγανισμός δεν χρειαζόταν παρά να βαπτισθεί για να γίνει χριστιανικός υπό την καθολική έννοια· και όταν τα συμφέροντα ή η εκδίκηση του προϊσταμένου λειτουργού του το απαιτούσαν, τα υπάρχοντά τους και οι θρόνοι τους — ίσως και η ίδια τους η ζωή — έπρεπε να τεθούν επάνω στο θυσιαστήριο. SS»

* Προφητική Ερμηνεία, Τόμος 1, 127.

+ Η Παγκόσμια Ιστορία του Goodrich και η Γεωγραφία του Gutherie.

+ Χριστιανική Ιστορία του Mosheim, Τόμος 1, 132, 133.

«Στην Αγγλία, ο Αρθούρος, ο πρώτος χριστιανός βασιλεύς, θεμελίωσε τη χριστιανική λατρεία επί των ερειπίων της ειδωλολατρικής.* Ο Ραπέν, ο οποίος ισχυρίζεται ότι είναι ακριβέστερος στη χρονολογία των γεγονότων στην ιστορία του, αναφέρει ότι εξελέγη μονάρχης της Βρετανίας το 508. Βιβλίο 2, 129.

«Ποια ήταν η κατάσταση της Έδρας της Ρώμης κατά τον καιρό αυτό; —Ο Σύμμαχος υπήρξε Πάπας από το 498 ή 499 έως το 514. Η παποσύνη του διακρίθηκε από τις εξής αξιοσημείωτες περιστάσεις και γεγονότα:

«1. Ἐκεῖνος —ἐγκατέλειψε τὸν Παγανισμόν», ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν —ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης.»

«2. Εξασφάλισε την άνοδό του στον παπικό θρόνο αγωνιζόμενος με τον αντίπαλό του μέχρις αίματος.» Du Pin.

«3. Διά τῆς κολακείας ποὺ τοῦ ἀποδίδεται ὡς διαδόχῳ τοῦ Ἁγίου Πέτρου.»

«4. Διὰ τοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀναστασίου.+»

«—Το πόσο», λέγει ο Mosheim, «αι γνώμαι ορισμένων ήσαν ευνοϊκές προς τα δεσποτικάς αξιώσεις των Ρωμαίων Ποντιφίκων, δύναται ευκόλως να εικασθή εκ μιας εκφράσεως του Ennodius, εκείνου του ατίμου και υπερβολικού κολακευτού του Symmachus, ο οποίος ήτο προκαθήμενος αμφιβόλου φήμης. Ο παρασιτικός ούτος πανηγυριστής, μεταξύ άλλων ατόπων ισχυρισμών, διετήρει ότι ο Ποντίφηξ κατεστάθη κριτής εις την θέσιν του Θεού, την οποίαν κατείχε ως Αντιπρόσωπος του Υψίστου.»++

Με τη δύναμη που εξασφαλίσθηκε για την καθολική υπόθεση στη Δύση, με αυτές τις επιτυχίες, και με την ενέργεια των αντιπροσώπων και άλλων πρακτόρων της Έδρας της Ρώμης, το παπικό κόμμα στην Κωνσταντινούπολη τέθηκε σε θέση να δικαιολογήσει ανοιχτές εχθροπραξίες υπέρ του κυρίου του στη Ρώμη. Το 508 ο ανεμοστρόβιλος του φανατισμού και του εμφυλίου πολέμου σάρωσε με φωτιά και αίμα μέσα από τους δρόμους της ανατολικής πρωτεύουσας.

Ο Γίββων, υπό τα έτη 508–514, ομιλών περί των ταραχών εν Κωνσταντινουπόλει, λέγει: — Τα αγάλματα του αυτοκράτορος συνετρίβησαν, και το πρόσωπόν του εκρύβη εις προάστειον, έως ότου, εις το τέλος τριών ημερών, ετόλμησε να ικετεύσει το έλεος των υπηκόων του. [Ο παπισμός θριαμβεύει.] Χωρίς το διάδημά του, και εις στάσιν ικέτου, ο Αναστάσιος ενεφανίσθη επί του θρόνου του ιπποδρόμου. Οι Καθολικοί, ενώπιον αυτού, επανέλαβον το γνήσιον Τρισάγιον· ηγάλλοντο διά την προσφοράν, την οποίαν ανήγγειλεν αυτός διά φωνής κήρυκος, να αποθέσει την πορφύραν· ήκουσαν την υπόδειξιν ότι, επειδή δεν ηδύναντο πάντες να βασιλεύσουν, ώφειλον προηγουμένως να συμφωνήσουν εις την εκλογήν ενός κυριάρχου· και εδέχθησαν το αίμα δύο αντιδημοφιλών υπουργών, τους οποίους ο κύριός των, άνευ δισταγμού, κατεδίκασε εις τα λιοντάρια. Αι μανιώδεις αύται, πλην όμως παροδικαί, στάσεις ενεθαρρύνθησαν από την επιτυχίαν του Βιταλιανού, όστις, μετά του στρατού του των Ούννων και των Βουλγάρων, ως επί το πλείστον ειδωλολατρών, ανεκήρυξεν εαυτόν υπερασπιστήν της Καθολικής πίστεως. Εν τη ευσεβεί ταύτη επαναστάσει ερήμωσε την Θράκην, επολιόρκησε την Κωνσταντινούπολιν, εξωλόθρευσε εξήκοντα πέντε χιλιάδας των συνανθρώπων του Χριστιανών, έως ότου επέτυχε την επάνοδον των επισκόπων, την ικανοποίησιν του Πάπα, και την εδραίωσιν της συνόδου της Χαλκηδόνος, ορθοδόξου συνθήκης, απροθύμως υπογραφείσης υπό του ετοιμοθανάτου Αναστασίου, και πιστότερον εκτελεσθείσης υπό του θείου του Ιουστινιανού. Και τοιούτον υπήρξε το αποτέλεσμα του πρώτου των θρησκευτικών πολέμων, οίτινες διεξήχθησαν εν ονόματι, και υπό των μαθητών, του Θεού της Ειρήνης. SS

Με το ακόλουθο απόσπασμα από τον Appollos Hale, κλείνουμε τη μαρτυρία επί του σημείου αυτού: —Προσκαλούμε τώρα τους συγχρόνους μας Γαμαλιήλ να λάβουν θέση μαζί μας στον τόπο του αγιαστηρίου του Εθνισμού (ο οποίος έκτοτε διεκδικήθηκε ως η «κληρονομία του Αγίου Πέτρου») το 508. Στρέφουμε το βλέμμα μας λίγα έτη προς τα πίσω, και ο ακατέργαστος Εθνισμός των βόρειων βαρβάρων ξεχύνεται εναντίον της κατ' όνομα χριστιανικής αυτοκρατορίας της Δυτικής Ρώμης — θριαμβεύοντας παντού — και οι θρίαμβοί του παντού διακρίνονται από την αγριότατη σκληρότητα. . . . Η αυτοκρατορία καταρρέει και διασπάται σε θραύσματα. Ένας προς έναν, οι άρχοντες και οι ηγεμόνες αυτών των θραυσμάτων εγκαταλείπουν τον Εθνισμό τους και ομολογούν τη χριστιανική πίστη. Στη θρησκεία οι κατακτητές υποχωρούν ενώπιον των κατακτημένων. Αλλά ακόμη ο Εθνισμός θριαμβεύει. Ανάμεσα στους υποστηρικτές του υπάρχει

ένας αυστηρός και επιτυχής κατακτητής. (Κλόβις.) Σύντομα όμως και αυτός υποκλίνεται ενώπιον της δύναμης της νέας πίστεως και γίνεται υπερασπιστής της. Εξακολουθεί να θριαμβεύει, αλλά, ως ήρωας και κατακτητής, φθάνει στο απόγειο στο σημείο όπου στεκόμαστε, το μ.Χ. 508.

—Κατά ή πλησίον του αυτού έτους, η τελευταία σημαντική υποδιαίρεσις της πεσούσης αυτοκρατορίας εκχριστιανίζεται δημοσίως και διά της στεφάνωσης του θριαμβεύοντος «μονάρχου» της.

«—Ο ποντίφηκας της περιόδου στην οποία στεκόμεθα είναι ένας προσφάτως προσηλυτισθείς Εθνικός. Η αιματηρή διαμάχη που τον τοποθέτησε στον θρόνο απεφασίσθη διά της παρεμβάσεως ενός Αρειανού βασιλέως. Κλίνεται κανείς ενώπιόν του και τον προσφωνεί ως κατέχοντα —τη θέση του Θεού επί της γης». Η σύγκλητος τελεί σε τέτοιον βαθμό υπό την εξουσία του, ώστε, υπό την υποψία ότι το απαιτούν τα συμφέροντα της Έδρας της Ρώμης, αφορίζουν τον αυτοκράτορα. . . . Το 508 το υπόγειο γόμωμα πυροδοτείται κάτω από τον θρόνο της Ανατολικής Αυτοκρατορίας. Το αποτέλεσμα της συγχύσεως και της έριδος που αυτό προκαλεί είναι η ταπείνωση του νομίμου κυρίου της. Τώρα το ερώτημα είναι: σε ποιον χρόνο είχε ο Εθνισμός κατασταλεί σε τέτοιον βαθμό, ώστε να παραχωρήσει τόπο στο υποκατάστατο και διάδοχό του, το Παπικό βδέλυγμα; Πότε ετέθη αυτό το βδέλυγμα σε θέση να αρχίσει τη σταδιοδρομία του βλασφημίας και αίματος; Υπάρχει άραγε οποιαδήποτε άλλη χρονολογία για το ότι «ετέθη», ή «εστήθη», στη θέση του Εθνισμού, εκτός από το 508; Εάν η μυστήρια γόησσα δεν έχει ακόμη υπαγάγει όλα τα θύματά της στην εξουσία της, έχει πάντως λάβει τη θέση της, και μερικοί έχουν ενδώσει στη γοητεία της.»

Οι λοιποί τελικώς υποτάσσονται· —και βασιλείς, και λαοί, και πλήθη, και έθνη, και γλώσσαι,— περιάγονται υπό την επήρεια εκείνης της γοητείας η οποία τους προπαρασκευάζει, ακόμη και ενώ είναι —μεθυσμένοι από το αίμα των μαρτύρων του Ιησού,— ώστε —να νομίζουν ότι προσφέρουν λατρεία στον Θεό,— και να φαντάζονται τους εαυτούς των ως τους αποκλειστικούς ευνοουμένους του ουρανού, ενώ καθίστανται ευχερέστερο και πλουσιότερο θήραμα για την καταδίκη της κολάσεως*

Έχομε τη χρονολογία. Η «παντοτεινή» αφαιρέθηκε, και το βδέλυγμα της ερημώσεως εστήθη το 508. Από του σημείου τούτου υπολογιζόμενες, οι 1290 ημέρες ή έτη λήγουν το 1798, όπου, καθώς έχει ήδη δειχθεί, η πολιτική εξουσία αφηρέθη από τον Πάπα διά του βραχίονος του Βοναπάρτη. Οι 1335 ημέρες μάς φέρουν 45 πλήρη έτη πέραν εκείνου του γεγονότος.

«Αλλ’ ίσως μερικοί θα είπωσιν, Πώς συμβαίνει να θέτητε τας περιόδους να λήγωσιν εις το παρελθόν; Δεν είναι γεγραμμένον ότι ο Δανιήλ πρέπει να αναπαυθή και να σταθή εις τον κλήρον αυτού εν τω τέλει των ημερών; Βεβαίως· και το πιστεύομεν. Αλλά τι είναι δια τον Δανιήλ το να σταθή εις τον κλήρον αυτού; Το ζήτημα τούτο θέλει έλθει υπό εξέτασιν όταν έλθωμεν εις εξήγησιν της παρελεύσεως του χρόνου και εις εξέτασιν των γεγονότων τα οποία πράγματι έλαβον χώραν εν τω τέλει των ημερών. Εν τω μεταξύ, εδώ ρίπτομεν άγκυραν μέχρις άλλης εβδομάδος.» Review and Herald, January 28, 1858.

Σφάλματα και Κίνδυνοι των Πρέσκοτ και Ντάνιελς· Οι Πόλεις που Πρέπει να Εργαστούν

(Ο A. G. Daniells εξελέγη πρόεδρος της Γενικής Διάσκεψης το 1901. Αυτό υποδηλώνει ότι το παρόν έγγραφο γράφτηκε το 1910, σε μια εποχή κατά την οποία η κ. White ανησυχούσε πολύ για την παραμέληση των πόλεων εκ μέρους του Daniells και για την εμπλοκή του στη διαμάχη σχετικά με το «Καθημερινόν».)

Τώρα, πρόσφατα, ο Steve Wohlberg έλεγε ότι δεν χρειάζεται να λάβει θέση σχετικά με το «Καθημερινό», επειδή η Ellen White ουδέποτε έλαβε θέση σχετικά με το «Καθημερινό», και αν είναι αρκετό για την προφήτισσα να λάβει αυτή τη θέση, είναι αρκετό και για εκείνον.

Λοιπόν, η Έλεν Γουάιτ πράγματι είχε θέση σχετικά με το «Daily». Είπε ότι οι Μιλλεριτιστές είχαν τη σωστή άποψη γι' αυτό, και κατανοούσε ότι επρόκειτο για τον Παγανισμό. Κατανοούσε ότι, όταν ο Παγανισμός αφαιρέθηκε, άρχισαν οι 1335· και κατανοούσε ότι άλλες απόψεις πέραν αυτής παρήγαν μόνο σκότος και σύγχυση.

Και εκείνο που μπορείτε να καταδείξετε από την ιστορία του 1850 ότι πράγματι απομονώθηκε ως φέρον σκότος και σύγχυση είναι η άποψη του Crosier ότι το Διαπαντός αντιπροσώπευε τη διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο· έτσι, νομίζω ότι εκείνη είχε κατανόηση του τι ήταν το Διαπαντός, όχι μόνο του τι ήταν αλλά και του τι αντιπροσώπευε, επειδή, αν εγκαταλείπατε εκείνη τη θέση, θα εισερχόσασταν σε σκότος και σύγχυση.

Αλλά, το 1910, η Έλεν Γ. Ουάιτ επέπληξε επίσης τον Πρόεδρο της Γενικής Διάσκεψης και τον W. W. Prescott επειδή προωθούσαν την ίδια αυτή άποψη με του Crosier.

Και κανένας ιστορικός δεν πρόκειται να ισχυριστεί ότι ο Πρέσκοτ, ο Γουίλι Γουάιτ και ο A. G. Daniells, όταν προωθούσαν το «Καθημερινό», προωθούσαν την ιδέα ότι το «Καθημερινό» αντιπροσώπευε τη διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο. Αυτό το γνωρίζουν όλοι.

Αλλά, έχετε εδώ ολόκληρο το άρθρο από το Manuscript Releases, τόμος 20.

Πότε δημοσιεύθηκε αυτό; Λοιπόν, δημοσιεύθηκε το 1988· επομένως, ήταν διαθέσιμο για εξέταση από τους σπουδαστές του Αντβεντισμού το 1988.

Πότε εγκαθίδρυσαν ο Γουίλλι Γουάιτ και ο Πρέσκοτ και ο Ντάνιελς την ψευδή άποψη περί του «Καθημερινού» μέσα στον Αντβεντισμό; Από το 1919 έως το 1931 είναι η περίοδος κατά την οποία ολοκλήρωσαν το έργο τους. Μέχρι το 1931, ξεχάστε το!! Ο Αντβεντισμός πρόκειται να διδάσκει ότι το «Καθημερινό» αντιπροσωπεύει τη διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο, επειδή έχουν αποδεχθεί την ερμηνεία των Γραφών που προέρχεται από την αποστατημένη Προτεσταντία και τον Καθολικισμό. Και από αυτό το σημείο και εξής, το «Καθημερινό» ταυτοποιείται ως η διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο.

Αλίμονο, υπάρχουν ορισμένες φωνές που αντιτίθενται σε αυτό, ενώ γνωρίζουν καλύτερα, αλλά από εκείνο το σημείο και έπειτα η παλίρροια έχει στραφεί ολοκληρωτικά.

Κατόπιν, το 1988, το Ellen White Estate δημοσιεύει για εμάς αυτή τη δήλωση του 1910, ακριβώς στον καιρό που το Daily αποτελούσε αντικείμενο αναταραχής από τον Prescott, τον Daniells και τον Willie White.

> Σε αυτό το στάδιο της πείρας μας, δεν πρέπει ο νους μας να αποσπάται από το ιδιαίτερο φως που [μας] δόθηκε να εξετάσουμε στην σημαντική σύναξη της συνεδριάσεώς μας. Και ήταν εκεί ο αδελφός Daniells, του οποίου ο νους ήταν υπό την επίδραση του εχθρού·

Τι σημαίνει αυτό; Τι σημαίνει ότι ο εχθρός εργάζεται στον νου σου; Σημαίνει ότι το Άγιο Πνεύμα δεν εργάζεται στον νου σου.

> «…και ο νους σας και ο νους του Πρεσβύτερου Πρέσκοτ υφίσταντο την επίδραση των αγγέλων που εκδιώχθηκαν από τον ουρανό…»
>
> Το έργο του Σατανά ήταν να εκτρέψει τη σκέψη σας, ώστε να εισαχθούν λεπτολογίες και επουσιώδη σημεία, τα οποία ο Κύριος δεν σας ενέπνευσε να εισαγάγετε. Δεν ήταν ουσιώδη. Όμως αυτό είχε μεγάλη σημασία για την υπόθεση της αλήθειας. Και οι ιδέες της διάνοιάς σας, αν μπορούσατε να παρασυρθείτε σε λεπτολογίες ή επουσιώδη σημεία, είναι έργο επινόησης του Σατανά. Το να διορθώνετε μικροπράγματα στα γραμμένα βιβλία, νομίζετε ότι θα ήταν η επιτέλεση μεγάλου έργου. Αλλά έχω λάβει την εντολή: Η σιωπή είναι ευγλωττία.

Ήθελαν να εισέλθουν στο βιβλίο του Uriah Smith, Thoughts on Daniel and Revelation, και να αφαιρέσουν όσα έλεγε σχετικά με το ότι το «Καθημερινόν» ήταν ο Παγανισμός. Γι' αυτό, κατά τη χρονική αυτή περίοδο, ένας από τους άνδρες που μάχεται εναντίον του Willie White, του Prescott και του Daniells είναι ένας άνθρωπος ονομαζόμενος Larry Smith.

Ποιος είναι ο Λάρρυ Σμιθ; Αυτός είναι ο γιος του Ουρία, και γνωρίζει τι θέλουν να κάνουν και στέκεται μαζί με τον πατέρα του: το Καθημερινό είναι ο Παγανισμός.

> «Πρέπει να ειπώ, Σταματήστε να αναζητείτε ελαττώματα. Εάν αυτός ο σκοπός του διαβόλου μπορούσε μόνο να πραγματοποιηθεί, τότε σας φαίνεται ότι το έργο σας θα θεωρούνταν ως θαυμασιότατο στη σύλληψή του. Ήταν το σχέδιο του εχθρού να φέρει όλα τα υποτιθέμενα επιλήψιμα χαρακτηριστικά εκεί όπου δεν συμφωνούσαν όλες οι κατηγορίες νοός.»
>
> «Και τι λοιπόν; Θα ελάμβανε χώρα ακριβώς εκείνο το έργο που ευαρεστεί τον διάβολο. Θα δινόταν στους εκτός μια παρουσίαση, όχι της πίστεώς μας, αλλά ακριβώς εκείνη που θα τους ταίριαζε, η οποία θα ανέπτυσσε γνωρίσματα χαρακτήρα που θα»

κάνουν τι; «να προκαλέσουν μεγάλη σύγχυση».

Άλλες απόψεις περί του «Καθημερινού» έχουν υιοθετηθεί, οι οποίες επιφέρουν σύγχυση και σκότος.

> «και να αξιοποιούν τις χρυσές στιγμές που θα έπρεπε να χρησιμοποιούνται με ζήλο για να τεθεί ενώπιον του λαού το μεγάλο μήνυμα. Οι παρουσιάσεις πάνω σε οποιοδήποτε θέμα επί του οποίου έχουμε εργαστεί δεν θα μπορούσαν όλες να εναρμονίζονται, και το αποτέλεσμα θα ήταν να συγχυθούν οι διάνοιες πιστών και απίστων. Αυτό είναι ακριβώς εκείνο που ο Σατανάς είχε σχεδιάσει να συμβεί—οτιδήποτε θα μπορούσε να μεγεθυνθεί ως διαφωνία.»

Θεού θέλοντος, όταν αρχίσουμε να αποδεικνύουμε αυτές τις δοξασίες μέσα από τη μελέτη της Βίβλου μας, θα εξετάσουμε το Ιεζεκιήλ 28· διότι στο Ιεζεκιήλ 28 προσδιορίζεται η ίδια η ρίζα του «Διαπαντός». Το Ιεζεκιήλ 28 αφορά την αυτοεξύψωση του Εωσφόρου, και εκείνη το επισημαίνει·

διότι, καθώς επιχειρούσαν να πουν ότι το «Διαπαντός» αντιπροσωπεύει τη διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο, όχι μόνο απέρριπταν την αληθινή άποψη περί του «Διαπαντός», ως σύμβολο αυτοεξύψωσης, αλλά εκδήλωναν αυτήν ακριβώς την αυτοεξύψωση και στη δική τους εμπειρία. Τονίζει ότι θα έφερναν σύγχυση στις τάξεις μας.

> Τώρα, εδώ υπάρχει ένα μεγάλο έργο, όπου μπορούν να δράσουν παράξενα πνεύματα. Αλλά ο Κύριος έχει ένα έργο που πρέπει να γίνει για να σωθούν ψυχές που χάνονται· και τις θέσεις τις οποίες ο Σατανάς, μεταμφιεσμένος, θα μπορούσε να καταλάβει, φέρνοντας σύγχυση στις τάξεις μας, θα τις καταλάβει με απόλυτη επιτυχία, και όλες εκείνες οι μικρές διαφορές θα γίνουν διογκωμένες, εξέχουσες.

Και τι σημαίνει το «Και μού εδείχθη»; Ο Θεός της το είπε αυτό συγκεκριμένα.

> «Και μου εδείχθη εξαρχής ότι ο Κύριος δεν είχε αναθέσει ούτε στους Πρεσβυτέρους Daniells ούτε στον Prescott το βάρος αυτού του έργου. Έπρεπε άραγε να εισαχθούν οι πανουργίες του Σατανά; Έπρεπε αυτό το "Καθημερινόν" να καταστεί τόσο σπουδαίο ζήτημα, ώστε να εισαχθεί για να προκαλέσει σύγχυση στις διάνοιες και να εμποδίσει την πρόοδο του έργου σε αυτή τη σπουδαία χρονική περίοδο; Δεν πρέπει, ό,τι κι αν είναι. Το θέμα αυτό δεν πρέπει να εισαχθεί,»

Η αδελφή Γουάιτ κατανοούσε το «Καθημερινόν», και κατανοούσε ότι η διδασκαλία πως το «Καθημερινόν» είναι η διακονία του Χριστού στο Αγιαστήριο είναι κάτι που προήλθε από αγγέλους οι οποίοι εκβλήθηκαν από τον Ουρανό και ότι το μόνο που επιφέρει είναι σύγχυση και σκότος· και γνώριζε τη θέση των Πρωτοπόρων, ότι το «Καθημερινόν» αντιπροσώπευε τον παγανισμό, και ότι όταν το «Καθημερινόν» αφαιρέθηκε, άρχισε η χρονική προφητεία των 1335 ετών. Αυτό το γνώριζε. Γνώριζε τη διαφορά, ό,τι κι αν θέλουν να λένε αυτοί οι τύποι.

> «Δεν θα έπρεπε να γίνει, ό,τι κι αν συμβεί. Το θέμα αυτό δεν πρέπει να εισαχθεί, διότι το πνεύμα που θα εισαγόταν θα ήταν απαγορευτικό, και ο Εωσφόρος παρακολουθεί κάθε κίνηση. Σατανικοί παράγοντες θα άρχιζαν το έργο του και θα εισαγόταν σύγχυση στις τάξεις μας. Δεν έχεις καμία κλήση να αναζητείς τη διαφορά γνωμών που δεν είναι δοκιμαστικό ζήτημα· αλλά η σιωπή σου είναι ευγλωττία. Έχω το ζήτημα ολοκάθαρα ενώπιόν μου. Αν ο διάβολος μπορούσε να εμπλέξει οποιονδήποτε από τον ίδιο τον λαό μας στα θέματα αυτά, όπως έχει προτείνει να κάνει, η υπόθεση του Σατανά θα θριάμβευε. Τώρα το έργο πρέπει να αναληφθεί χωρίς καθυστέρηση και να μη διατυπωθεί ούτε μία [διαφορά] γνώμης.»

> Ο Σατανάς θα ενέπνεε εκείνους τους ανθρώπους που εξήλθαν από ανάμεσά μας να ενωθούν με πονηρούς αγγέλους και να παρεμποδίσουν το έργο μας με ασήμαντα ζητήματα· και τι αγαλλίαση θα επικρατούσε στο στρατόπεδο του εχθρού. Συσπειρωθείτε, συσπειρωθείτε. Κάθε διαφορά ας θαφτεί. Το έργο μας τώρα είναι να αφιερώσουμε όλη τη σωματική μας δύναμη και όλη τη νευρική δύναμη του εγκεφάλου μας, ώστε να παραμερίσουμε αυτές τις διαφορές και να εναρμονιστούν όλοι. Εάν επιτρεπόταν στον Σατανά, με τη μεγάλη του ακαθαγίαστη σοφία, να αποκτήσει το ελάχιστο έρεισμα, [θα αγάλλετο].

> Τώρα, όταν είδα πώς εργαζόσασταν, ο νους μου συνέλαβε ολόκληρη την κατάσταση και τα αποτελέσματα που θα ακολουθούσαν, εάν προχωρούσατε και δίνατε στα πρόσωπα που μας

έχουν εγκαταλείψει την παραμικρή ευκαιρία να επιφέρουν σύγχυση στις τάξεις μας. Η έλλειψη σοφίας σας θα ήταν ακριβώς αυτό που θα επιθυμούσε ο Σατανάς. Η δυνατή σας διακήρυξη δεν ήταν υπό την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος. Μου δόθηκε εντολή να σας πω ότι η ανεύρεση ελαττωμάτων στα γραπτά ανδρών που έχουν καθοδηγηθεί από τον Θεό δεν είναι εμπνευσμένη από τον Θεό. Και εάν αυτή είναι η σοφία που ο Πρεσβύτερος Daniells θα έδινε στον λαό, με κανέναν τρόπο μη του δώσετε επίσημη θέση, διότι δεν μπορεί να συλλογίζεται από το αίτιο στο αποτέλεσμα. Η σιωπή σας επάνω σε αυτό το θέμα είναι η σοφία σας. Τώρα, καθετί όπως η ανεύρεση ελαττωμάτων στις δημοσιεύσεις ανδρών που δεν είναι εν ζωή δεν είναι το έργο που ο Θεός έχει δώσει σε οποιονδήποτε από εσάς να κάνει. Διότι εάν αυτοί οι άνδρες —οι Πρεσβύτεροι Daniells και Prescott— είχαν ακολουθήσει τις οδηγίες που δόθηκαν κατά το έργο στις πόλεις, θα υπήρχαν πολλοί, πάρα πολλοί, που θα είχαν πεισθεί για την αλήθεια και θα είχαν μεταστραφεί, ικανοί άνδρες, οι οποίοι [τώρα] βρίσκονται σε θέσεις όπου ποτέ δεν θα προσεγγισθούν.

«Όλος ο κόσμος πρέπει να θεωρείται ως μία μεγάλη οικογένεια. Και όταν έχετε μία τέτοια πηγή γνώσεως από την οποία να αντλείτε, γιατί αφήσατε τον κόσμο να αφανίζεται επί χρόνια, ενώ οι μαρτυρίες που δόθηκαν από τον Κύριό μας Ιησού Χριστό υπήρχαν; Η αληθινή θρησκεία μάς διδάσκει να θεωρούμε κάθε άνδρα και κάθε γυναίκα ως πρόσωπο προς το οποίο μπορούμε να πράξουμε το καλό.»

Αυτό έχει τυπωθεί εδώ και πολλά χρόνια: «Ισορροπημένος Νους», μαρτυρία προς τον Πρεσβύτερο Andrews. Ο νους δύναται να καλλιεργηθεί, ώστε να καταστεί δύναμη να γνωρίζει πότε να ομιλεί και ποια βάρη να αναλαμβάνει και να βαστάζει, διότι ο Χριστός είναι ο Διδάσκαλός σας. Και φοβήθηκα πολύ για σας [όταν σας είδα] να εξυψώνετε τη σοφία σας και να ακολουθείτε πορεία που θα έφερνε διαφορές γνωμών. Ο Κύριος ζητεί σοφούς άνδρες, οι οποίοι μπορούν να σιωπούν όταν είναι σοφία γι' αυτούς να το πράττουν. Εάν θέλετε να είστε ακέραιος άνθρωπος, έχετε ανάγκη αγιασμού διά του Ιησού Χριστού. Τώρα έχει μόλις αρχίσει ένα έργο, και ας φανεί σοφία σε κάθε λειτουργό, σε κάθε πρόεδρο συνεδρίου. Αλλά υπήρχε εδώ ένα έργο, το οποίο έπρεπε να είχατε αναλάβει πριν από χρόνια, όπου υπήρχε ανάγκη να υψώσετε τη φωνή σας υπέρ αυτού ακριβώς του έργου. Ο Χριστός έδωσε σε όλον τον λαό Του ειδικές οδηγίες για το τι πρέπει να πράττουν και για τα πράγματα που δεν πρέπει να πράττουν. Και μας απομένει ολίγος καιρός για να εργασθούμε τη δικαιοσύνη του Κυρίου. Μπορείτε να κατανοήσετε την οδό του Κυρίου. Είδα τον σκοπό σας να κατευθύνετε τα πράγματα σύμφωνα με τη δική σας επινόηση αφού τοποθετηθήκατε ως πρόεδρος. Είχατε σκεφθεί ότι θα κάνατε θαυμαστά πράγματα, πράγμα που θα ήταν έργο το οποίο ο Θεός δεν είχε θέσει στα χέρια σας να εκτελέσετε. Τώρα, το έργο σας δεν είναι να καταδυναστεύετε, αλλά να αίρετε κάθε δυνατή ανάγκη, εάν ο Κύριος σας έχει δεχθεί να υπηρετείτε. Αλλά πολύ ενωρίς δώσατε αποδείξεις ότι η σοφία και ο αγιασμένος νους κρίσεως δεν έχουν εκδηλωθεί από σας. Εξαγγείλατε ζητήματα που δεν θα γίνονταν δεκτά, εκτός εάν ο Κύριος έδιδε φως.

Μου δόθηκε η οδηγία ότι δεν έπρεπε να είχαν γίνει τέτοιες βεβιασμένες ενέργειες, όπως το να εκλεγείτε εσείς πρόεδρος της συνεδρίας έστω και για έναν ακόμη χρόνο. Αλλά ο Κύριος απαγορεύει κάθε περαιτέρω τέτοια βεβιασμένη ενέργεια, έως ότου το ζήτημα τεθεί ενώπιον του Κυρίου με προσευχή· και καθώς σας έχει δοθεί το μήνυμα ότι το έργο του Κυρίου, το οποίο αναπαύεται επάνω στον πρόεδρο, αποτελεί υψίστης σοβαρότητας ευθύνη, δεν είχατε

κανένα ηθικό δικαίωμα να ξεσπάσετε όπως κάνατε επάνω στο θέμα του «Καθημερινού» και να υποθέσετε ότι η επιρροή σας θα έκρινε το ζήτημα. Υπήρχε ο πρεσβύτερος Haskell, ο οποίος έχει σηκώσει τις βαριές ευθύνες, και υπάρχει ο πρεσβύτερος Irwin και αρκετοί άνδρες ακόμη που θα μπορούσα να αναφέρω, οι οποίοι φέρουν βαριές ευθύνες.

«Πού ήταν ο σεβασμός σας προς τους πρεσβυτέρους; Ποια εξουσία θα μπορούσατε να ασκήσετε χωρίς να λάβετε μαζί σας όλους τους υπευθύνους άνδρες, ώστε να σταθμίσουν το ζήτημα; Αλλά ας εξετάσουμε τώρα το ζήτημα. Πρέπει τώρα να επανεξετάσουμε αν είναι κρίση του Κυρίου, ενώπιον του έργου που έχει παραμεληθεί, να επιδείξετε τον ζήλο σας ώστε να συνεχίσετε το έργο ακόμη έναν χρόνο. Εάν επρόκειτο να συνεχίσετε το έργο έναν ακόμη χρόνο με τη βοήθεια εκείνων που θα ενωθούν μαζί σας, θα έπρεπε να επέλθει αλλαγή σε εσάς και στον Πρεσβύτερο Πρέσκοτ. Και ταπεινώστε τις ίδιες σας τις καρδιές ενώπιον του Θεού. Ο Κύριος θα πρέπει να δει σε εσάς την εκδήλωση μιας διαφορετικής εμπειρίας· διότι, αν ποτέ υπήρξαν άνδρες που είχαν ανάγκη να επαναστραφούν κατά την παρούσα [χρονική] στιγμή, αυτοί [είναι] ο Πρεσβύτερος Ντάνιελς και ο Πρεσβύτερος Πρέσκοτ.»

Πρέπει να εκλεγούν επτά άνδρες, άνδρες σοφίας, οι οποίοι, διά της ενεργείας της χάριτος του Θεού, να παρέχουν αποδείξεις επαναστροφής. Διότι, όταν κάποιοι άνδρες είναι τόσο τυφλωμένοι ώστε να μη δύνανται να συλλογίζονται από το αίτιο στο αποτέλεσμα, ώστε να παραβλέπουν τους άνδρες που έχουν επωμισθεί τις ευθύνες του έργου και αυτούς τους προέδρους των συνεδρίων, όταν άνδρες που φέρουν το έργο επί πλέον των δύο ετών περιφρονούνται και επέρχεται μια τόσο παρορμητική συνέπεια, ώστε οι άνθρωποι να παραμελούν αυτό το ίδιο έργο που επί χρόνια ετίθετο ενώπιόν τους —το έργο στις πόλεις— και να μη δίδεται καμία, ή ελάχιστη μόνον, προσοχή στους πρεσβυτέρους για συμβουλή, αλλά να διακηρύττουν τα πράγματα που οι ίδιοι επιλέγουν να δώσουν στον λαό, αυτό καθαυτό φέρει τη μαρτυρία του περί του πόσο επισφαλείς είναι αυτοί οι άνδρες, ώστε να τους εμπιστευθούν ένα τόσο μεγάλο και θαυμαστό έργο.

Ο Χριστός δεν είναι νεκρός. Δεν θα επιτρέψει ποτέ το έργο Του να συνεχίζεται με αυτόν τον παράδοξο τρόπο. Αφήστε τα βιβλία ήσυχα. Εάν κάποια αλλαγή είναι ουσιωδώς αναγκαία, ο Θεός θα διασφαλίσει ώστε να υπάρχει στην αλλαγή αυτή αρμονία και συνέπεια· όταν όμως ένα μήνυμα έχει εμπιστευθεί σε ανθρώπους με τις μεγάλες ευθύνες που αυτό συνεπάγεται, [ο Θεός] απαιτεί πιστότητα, η οποία ενεργείται διά της αγάπης και καθαρίζει την ψυχή. Οι πρεσβύτεροι Daniells και Prescott έχουν και οι δύο ανάγκη εκ νέου μεταστροφής. Έχει παρεισφρήσει ένα παράδοξο έργο, και δεν είναι σε αρμονία με το έργο που ο Χριστός ήλθε στον κόσμο μας να επιτελέσει· και όλοι όσοι είναι αληθινά μεταστραμμένοι θα πράττουν τα έργα του Χριστού.

«Όλοι μας καλούμαστε να επιτελέσουμε το έργον εκείνο το οποίον θα δοξάσει τον Πατέρα. Έχουμε φθάσει εις την κρίσιμον καμπήν—ή να συμμορφωθούμε προς τον χαρακτήρα του Ιησού Χριστού ακριβώς εις αυτόν τον προπαρασκευαστικόν καιρόν ή να μη το επιχειρήσουμε [καθόλου]. Πρεσβύτερε Daniells, [δεν είσθε] ελεύθερος να αφήνετε τη φωνή σας να ακούεται επιτακτικώς, όπως έχετε πράξει υπό παρομοίας περιστάσεις. Και να εννοήσετε ότι ο πρόεδρος μιας διασκέψεως δεν είναι άρχων. Εργάζεται εν συνδέσει με τους σοφούς άνδρες που κατέχουν τη θέση των προέδρων, τους οποίους ο Θεός έχει αποδεχθεί. Δεν έχει την ελευθερία

> να επεμβαίνει εις τα κείμενα των εντύπων βιβλίων που προήλθαν από πένες τις οποίες ο Θεός έχει αποδεχθεί. Δεν πρέπει πλέον να ασκούν κυριαρχική επιρροή, εκτός εάν καταδείξουν λιγότερον από το εξουσιαστικόν, δεσποτικόν πνεύμα. Η κρίσις έχει έλθει, διότι ο Θεός θα ατιμασθεί.»
>
> Πώς βλέπει ο Κύριος τις ακαλλιέργητες πόλεις; Ο Χριστός είναι στον ουρανό. Τώρα η αναγνώρισή Του πρέπει να είναι το εξής: —Δεν υπάρχει βασιλική κυριαρχία. Και τώρα είναι η κρίση αυτού του κόσμου. Τώρα εγώ είμαι η Δύναμη να σώζω ή να καταστρέφω. Τώρα είναι ο καιρός κατά τον οποίον η μοίρα όλων βρίσκεται στα χέρια Μου. Έδωσα τη ζωή Μου για να σώσω τον κόσμο. Και «εγώ, εάν υψωθώ», η σώζουσα χάρη που θα μεταδώσω θα αποδείξει ότι όλοι όσοι θα διαπλασθούν κατά τη θεία ομοιότητα και θα είναι ένα μαζί Μου θα εργασθούν όπως εργάζομαι Εγώ με τη δύναμη της λυτρωτικής Μου χάριτος.» Όποιος θέλει, ας προσκολληθεί μαζί με τους αδελφούς του για να πράξει το έργο που τους έχει δοθεί να πράξουν όταν βρίσκονται σε θέσεις ευθύνης, υπό τη συμβουλή που δίνει ο Κύριος, και ας επιζητεί με τη μεγαλύτερη earnestness να εργάζεται σε πλήρη αρμονία με Εκείνον ο οποίος τόσο αγάπησε τον κόσμο ώστε έδωσε τη ζωή Του ως πλήρη θυσία για τη σωτηρία του κόσμου. Απευθύνομαι στους λειτουργούς μας, ώστε καθώς εισέρχονται στο έργο μέσα στις πόλεις μας, να συνοδεύει τη διακονία του Λόγου μια ήρεμη ιερότητα. Δεν μπορούμε να προκαλέσουμε τη δέουσα εντύπωση στις διάνοιες του λαού εάν εμείς . . . [Το κάτω τρίτο αυτής της σελίδας έμεινε κενό.]
>
> Αντιγράφω από το Ημερολόγιό μου. Την αλήθεια καθώς είναι εν τω Ιησού—να τη λαλείτε, να προσεύχεστε γι’ αυτήν, να πιστεύετε κάθε λέξη της μέσα στην απλότητά της. Τι θα κερδίσετε, αν σφάλματα παρουσιαστούν ενώπιον των ανθρώπων που έχουν απομακρυνθεί από την πίστη και έχουν δώσει προσοχή σε πνεύματα πλάνης, ανθρώπων που όχι πριν από πολύ καιρό ήταν μαζί μας στην πίστη; Θα σταθείτε με το μέρος του διαβόλου; Στρέψτε την προσοχή σας στους αγρούς που δεν έχουν ακόμη καλλιεργηθεί. Ένα παγκόσμιο έργο βρίσκεται ενώπιόν μας. Μου δόθηκαν παραστάσεις σχετικά με τον Τζον Κέλλογκ.
>
> Ένα πρόσωπο πολύ ελκυστικό παρουσίαζε τις ιδέες των απατηλά πειστικών επιχειρημάτων που πρόβαλλε, αισθήματα διαφορετικά από τη γνήσια αλήθεια της Βίβλου. Και εκείνοι που πεινούσαν και διψούσαν για κάτι νέο προωθούσαν ιδέες [τόσο απατηλά πειστικές], ώστε ο Πρεσβύτερος Prescott βρισκόταν σε πολύ μεγάλο κίνδυνο. Ο Πρεσβύτερος Daniells βρισκόταν σε πολύ μεγάλο κίνδυνο να περιπλακεί σε μια πλάνη, ότι, αν αυτά τα αισθήματα μπορούσαν να κηρυχθούν παντού, αυτό θα ήταν ως ένας νέος κόσμος.
>
> «Ναι, θα το έκανε· αλλά ενώ ο νους τους ήταν έτσι απορροφημένος, μου εδείχθη ότι ο αδελφός Ντάνιελς και ο αδελφός Πρέσκοτ ύφαιναν μέσα στην εμπειρία τους αισθήματα πνευματικής [πνευματιστικής] όψεως και παρέσυραν τον λαό μας προς ωραία αισθήματα που θα εξαπατούσαν, ει δυνατόν, και αυτούς ακόμη τους εκλεκτούς.»

Οι εκλεκτοί δεν πρόκειται να πλανηθούν, όμως θα υπάρξουν άνθρωποι που στέκονται μαζί με τους εκλεκτούς και οι οποίοι θα πλανηθούν. Οι εκλεκτοί είναι οι φρόνιμες παρθένες. Οι μωρές παρθένες πρόκειται να πλανηθούν, έτσι δεν είναι;

Και καθώς οι φρόνιμες παρθένοι σε αυτή τη χρονική περίοδο, όταν υπάρχει ο πειρασμός να πλανηθούν και αυτοί ακόμη οι εκλεκτοί, λαμβάνουν την έκχυση του Αγίου Πνεύματος, τι λαμβάνουν οι μωρές παρθένοι; Την ισχυρή πλάνη της Β΄ Θεσσαλονικείς. Και με αυτό θα ασχοληθούμε επίσης, σε συνάρτηση με το Καθημερινό.

—«ύφαιναν μέσα στην εμπειρία τους αισθήματα πνευματικής [πνευματιστικής] εμφάνισης και παρέσυραν τον λαό μας σε ωραία αισθήματα που θα εξαπατούσαν, ει δυνατόν, και αυτούς αυτούς τους εκλεκτούς».

Ποιο είναι το έσχατο και ουσιωδέστατο συμπέρασμα του πνευματισμού;

Όσον αφορά την ιστορία του βασιλιά Σαούλ, τι είπε ο Σαμουήλ; «Η ανταρσία είναι καθώς η μαγεία.» Η ανταρσία είναι μαγεία.

Πού καταλήγει ο Σαούλ;

ΑΠΟ ΤΟ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ: Με τη μάγισσα της Ενδώρ.

Με τη μάγισσα της Ενδώρ.

Τι ήταν εκείνο που έκανε ο βασιλεύς Σαούλ, ώστε να προκαλέσει αυτή την αλληλουχία γεγονότων που τον οδήγησε στη μάγισσα της Ενδώρ; Ύψωσε τον λόγο του υπεράνω του Λόγου του Θεού. Του είχε ειπωθεί τι έπρεπε να πράξει, αλλά εκείνος προχώρησε και έκανε ό,τι ήθελε να κάνει.

Η έσχατη ουσία του πνευματισμού είναι να θέτεις τον λόγο σου υπεράνω του Λόγου του Θεού. Από εκεί αρχίζουν όλα. Αυτό είναι μαγεία.

Η μαγεία συνίσταται στο να εντοπίζει κανείς πώς ο Σατανάς σε φέρνει υπό την επιρροή του. Ο τρόπος με τον οποίο σε θέλγει είναι όρος μαγικός, που αφορά τη μαγική εξαπάτηση.

Όταν βρίσκεστε κάτω από γοητεία, ποιος είναι ο πρώτος που γοητεύεται; Ο μάγος. Όλα αρχίζουν όταν θέτω τον δικό μου λόγο υπεράνω του Λόγου του Θεού. Αυτό είναι μαγεία, αυτό είναι ανταρσία, και εγώ είμαι εκείνος που έχει γοητευθεί. Και αυτό είναι που συνέβη στους Daniells και Prescott.

Και ποια αισθήματα προσπαθούσαν να εισαγάγουν ο Daniells και ο Prescott όταν συνέβαινε αυτό; Μια εσφαλμένη αντίληψη περί του «Καθημερινού».

Και ποια είναι η αληθινή άποψη περί του Καθημερινού; Είναι ότι πρόκειται για τον Παγανισμό, και ο Παγανισμός είναι η θρησκεία της αυτοεξύψωσης. Είναι μια θρησκεία που άρχισε στις αυλές του Ουρανού, όταν ο Σατανάς, όταν ο Σατανάς, έθεσε τον λόγο του υπεράνω του Λόγου του Θεού και εισήγαγε στην ιστορία του ανθρωπίνου γένους το μυστήριο της ανομίας.

Το μυστήριο της ανομίας είναι το έργο του Σατανά που μας γοητεύει. Είναι το έργο του Σατανά να μας κάνει να θέτουμε τον δικό μας λόγο ή τον δικό του λόγο υπεράνω του Λόγου του Θεού.

Παρακολουθείτε τη σκέψη μου;

Αναζητήστε τη λέξη «ανομία». Θα ορίσει την ανομία στη Συμφωνία του Strong. Και όταν την αναγάγετε στη ριζική της λέξη, ποια είναι η ριζική λέξη για την ανομία; Άλφα, άλφα. Αυτή είναι η Άλφα Αποστασία.

Πότε προωθούσαν ο Ντάνιελς και ο Πρέσκοτ αυτή τη μωρή άποψη; Κατά την περίοδο της Άλφα Αποστασίας.

Επομένως, μη διαφύγει της προσοχής σας αυτό που λέγει εδώ η Αδελφή White σχετικά με το να πλανηθούν και αυτοί ακόμη οι εκλεκτοί και σχετικά με την ανάγνωση του Ιεζεκιήλ 28. Εκείνη γνώριζε τι συνέβαινε. Γνώριζε ότι αυτό το ζήτημα του «Καθημερινού» δεν είναι απλώς εσφαλμένο από δογματικής απόψεως, αλλά απαιτεί από εκείνους που πρόκειται να κηρύξουν την εσφαλμένη άποψη περί του Καθημερινού να θέσουν τον λόγο τους υπεράνω του Λόγου του Θεού και τους τοποθετεί σε θέση όπου είναι μαγεμένοι· και, επομένως, αποτελούν όργανο στο χέρι του Σατανά, ώστε να μαγεύουν και άλλους με την ανταρσία τους.

> Πρέπει να καταγράψω με την πένα μου [το γεγονός] ότι αυτοί οι αδελφοί θα διέκριναν ελαττώματα στις απατηλές τους ιδέες, τα οποία θα έθεταν την αλήθεια σε αβεβαιότητα· και [εντούτοις] αυτοί [θα] προβάλλονταν ως [να είχαν] μεγάλη πνευματική διάκριση. Τώρα πρόκειται να τους πω [ότι], όταν μου εδείχθη αυτό το ζήτημα,

Οι άνθρωποι λένε: «Α, η Ellen White, δεν έχει κάποια θέση σχετικά με το “Daily”.»

> «όταν μου αποκαλύφθηκε αυτό το ζήτημα, όταν ο Πρεσβύτερος Ντάνιελς ύψωνε τη φωνή του σαν σάλπιγγα, υποστηρίζοντας τις ιδέες του περί του —Καθημερινού,— παρουσιάστηκαν τα επακόλουθα αποτελέσματα. Ο λαός μας γινόταν συγκεχυμένος. Είδα το αποτέλεσμα, και τότε μου δόθηκαν προειδοποιήσεις ότι, εάν ο Πρεσβύτερος Ντάνιελς, χωρίς να λαμβάνει υπόψη την έκβαση, εντυπωνόταν κατ’ αυτόν τον τρόπο και άφηνε τον εαυτό του να πιστεύει ότι βρισκόταν υπό την έμπνευση του Θεού,»

Αυτό είναι πνευματισμός. Έχει θέσει τον λόγο του υπεράνω του Λόγου του Θεού. Πιστεύει ότι εμπνέεται από τον Θεό.

> «ότι, εάν ο Πρεσβύτερος Daniells, χωρίς να λαμβάνει υπόψη το αποτέλεσμα, εντυπωνόταν κατ’ αυτόν τον τρόπο και άφηνε τον εαυτό του να πιστέψει ότι βρισκόταν υπό την έμπνευση του Θεού, θα εσπείρετο σκεπτικισμός παντού ανάμεσά μας, και θα βρισκόμασταν εκεί όπου ο Σατανάς θα μετέφερε τα μηνύματά του. Εδραιωμένη απιστία και σκεπτικισμός θα εσπείροντο στις ανθρώπινες διάνοιες, και παράξενες σοδειές κακού θα καταλάμβαναν τη θέση της αλήθειας. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, τόμος 20, 17–22.»

Οι παράδοξες σοδειές του κακού αυξάνονται σήμερα παντού μέσα στον Αντβεντισμό.

Η Ellen White θέτει τη σφραγίδα της εγκρίσεώς της στην κατανόηση των Πρωτοπόρων σχετικά με το 2520.

Η Ellen White θέτει την έγκρισή της στην κατανόηση των Πρωτοπόρων ότι η «Καθημερινή» στο Βιβλίο του Δανιήλ αντιπροσωπεύει τον Παγανισμό.